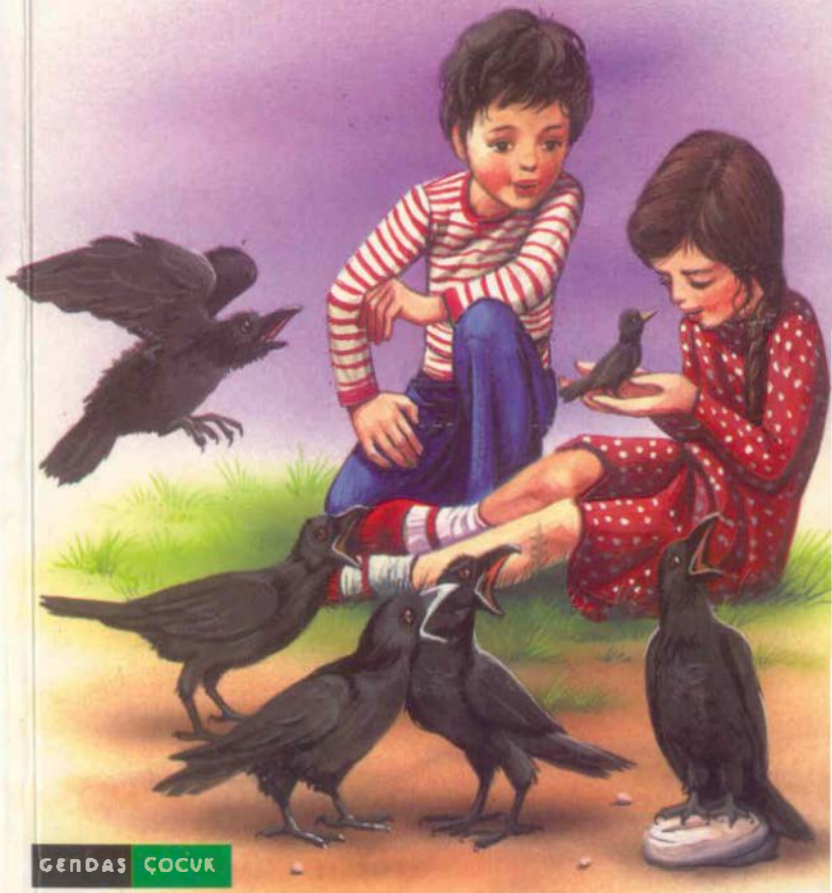
Ulduz ve Kargalar

Samed Behrengi

GENDAŞ ÇOCUK

Baskı: KAYA MATBAACILIK
Tel: (0212) 656 62 20

behrengi

ULDUZ VE KARGALAR

Türkçesi
İLDENİZ KURTULAN

Kapak ve Resimleyen:
HAMİD MİRGHANBARİ

Samed BEHRENGİ Üzerine

1939 yılında İran Azerbaycan'ı Tebriz kentinde yoksul bir işçi ailesinde doğdu Samed Bahrengi. Tebriz'de öğretmen okulunu bitirdi. Tüm Azerbaycan'ın kırsal alanını adım adım dolaştı. Köylerinde öğretmenlik yaparken halkının sorunlarını inceledi.

İran'ın karanlık saltanat döneminin baskısı altında devrimci savaşını toplumsal içerikli yapıtlarıyla sürdürdü.

İki yüzyılı aşkın bir süreden beri kültürel ve sosyo-ekonomik sömürü tutsağı bulanan Azeri insanının dil özgürlüğü umudunu işledi. Bu dili çok güzel kullanabildiği halde geniş bir topluma seslenebilmek için Farsça yazdı. Titiz bir sorumluluk altında ve kendisine yol gösteren diyalektik yöntemini unutmadan...

Sonra hiç beklenmedik bir anda Aras Çayı'nda ölü bulundu. Onu bilenler öldürülmüş olduğunu kabul ederler. Mezarı Tebriz'dedir. Taşında 31 Ağustos 1968 yazar...

Selam çocuklar!

Benim Adım Ulduz. Farsçası Setare'dir.(*)

Bu yıl on yaşımı doldurdum.

Okuyacağınız öykü yaşamımın bir bölümüdür. Behrengi Öğretmen, bir zamanlar köyümüzün öğretmeniydi. Bizim evde otururdu.

Bir gün başımdan geçenleri ona anlattım. İlgisini çekti ve bana:

"İzin verirsen, senin ve kargaların başından geçenleri yazayım. Anlattıkların bir öykü kitabı olsun. Ne dersin?" diye sordu.

Bir iki koşulla bu önerisini kabul ettim.

Önce bu öyküyü yalnız çocuklar için yazacak. Çünkü büyükler öyle dağıtmışlar kendilerini ki, benim öykümü anlayıp zevk alamaz onlar. Sonra bu öyküyü yalnız yoksul ve şımarık olmayan çocuklar için yazacak.

Öyleyse, benim öykümü okuyamayacak olan çocuklar şunlar:

Bir, okula dadılarıyla birlikte gidenler.

İki, okula pahalı ve özel arabalarıyla gidenler.

Behrengi Öğretmen, büyük kentlerde zengin çocuklarının okula böyle gittiklerini ve bununla da çok övündüklerini söylemişti.

Şunu da belirteyim, yedi yaşıma kadar üvey anamın yanında kaldım. Bu öykü de o günleri anlatır. Öz anam köydeydi. Babam onu boşadıktan sonra köye babasının yanına göndermiş, başka bir kadınla evlenmişti. Sonradan kendisi resmi bir dairede çalışmaya başlamıştı.

O zamanlar biz bir kasabada oturuyorduk. Küçücük bir kasabada... Yalnız bir tek caddesi vardı.

Birkaç yıl sonra ben de köye gittim.

Neyse, Behrengi Öğretmen söz verdi, bu öyküden sonra benim konuşan bebeğimin de öyküsünü yazacak.

Umarım, yaşadığım bu öyküyü okuyunca birçok şey öğrenirsiniz.

Arkadaşınız - ULDUZ

(*) - Ulduz, Azeri Türkçesinde Yıldız demektir. Behrengi bu öyküyü öteki öyküleri gibi Farsça yazmıştır. Yine tüm öykülerinde olduğu gibi kahramanları Türk'tür.

ANA KARGA'NIN GELİŞİ

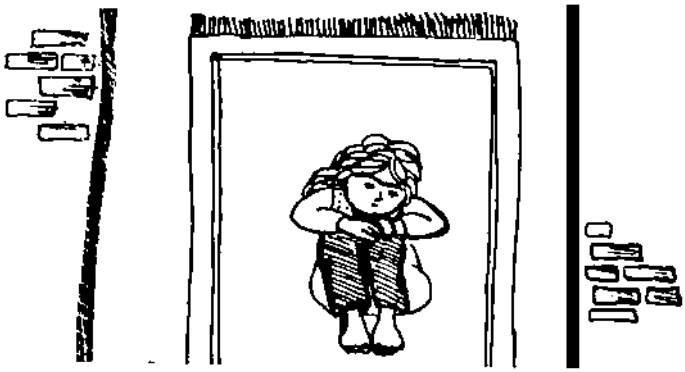
Ulduz odada oturuyordu. Yapayalnızdı. Dışarıyı seyrediyordu. Üvey anası, kapıyı kilitleyip hamama gitmişti. Giderken de Ulduz'a yerinden kıpırdamamasını, kıpırdarsa, dönüşünde canına okuyacağını söylemişti.

Ulduz odada oturuyor, gözü dalmış, düşünüyordu. Olgun insanlar gibi düşünüyordu. Yerinden kıpırdamıyordu hiç. Ödü kopuyordu üvey anasından. Büyük bebeğini düşünüyordu. Geçenlerde yitirmişti onu. Öyle canı sıkılıyordu ki.. Birkaç kez parmaklarını saydı, olmadı. Sonra yavaş yavaş pencerenin önüne geldi. İçi daralmıştı.

Derken, havuzun kenarına konmuş, su içen kara bir karga ilişti gözüne.

Yalnızlığını unuttu. Sevindi. Karga başını kaldırınca, göz göze geldiler, uçacak oldu karga.

Ama Ulduz'un bakışındaki yakınlık karganın kaçmasını engelledi, uçmadı. Gagasını araladı. Bunu gören Ulduz, karganın kendi-

sine gülümsediğini sanıp sevindi.

"Bay Karga," dedi, "Havuzun suyu kirlidir. İçersen hastalanırsın."

Bunu duyan karga gülümsemesini yineledi, bir sekişte pencerenin önüne kondu:

"Biz kargalar için içtiğimiz suyun kirli ya da temiz olması önemli değil. Bundan daha kirlisini içeriz yine de bir şey olmaz bizlere.. Hem bana bay karga deme. Erkek değilim ki. Dişiyim. Hem de dört tane yavrum var. Ama istersen Ana Karga diyebilirsin bana."

Ulduz karganın neresiyle dişi olduğunu sezinleyemedi. Ne kadar da sevecendi... Ulduz onu bağrına basıp sevmek istedi.

Ana Karga güzel bir kuş değildi. Düpedüz çirkindi. Ama sevgi dolu bir yüreği

vardı, biraz daha yaklaşsa, Ulduz onu tutup öpecekti.

Ana Karga, biraz daha yaklaştı:

"Senin adın ne küçük kız?" diye sordu.

Ulduz adını söyledi. Karga:

"Yalnız başına ne yapıyorsun içerde?" diye sordu. Ulduz:

"Hiçbir şey... Üvey anam hamama gitti. Yerimden kımıldamamamı tembih etti."

"Peki ama neden böyle üzgünsünüz? Neden oyun oynamıyorsun?"

Kaybolan bebeğini anımsadı Ulduz, içini çekti. Sonra Ana Karga'ya sesini daha iyi duyursun diye pencereyi açtı:

"Ama Ana Karga oynayacağım bir bebeğim yok. Büyük bir bebeğim vardı yok oldu ortalıktan. Konuşan bebekti."

Ana Karga duygulandı, göz yaşlarını tutamadı. Kanadının ucuyla gözlerini silip, bir sıçrayışta pencerenin pervazına kondu. Ulduz ürktü önce, kenara çekildi. Sonra karganın

kendisine yaklaşmak istediğini sezdi çok sevindi. Ana Karga:

"Peki, oynayacak bir arkadaşın da mı yok?" diye sordu.

"Yaşar var. Ama artık onu da çok az görüyorum. Okula başladı."

"Hadi gel birlikte oynayalım."

Ulduz buna da çok sevindi, kargayı tutup kucakladı, başını öptü, yüzünü öptü, parlak siyah tüylerini okşadı. Ana Karga Ulduz'un üstü başı kirlenmesin diye ayaklarını kamına çekmişti.

Ulduz, karganın gagasını da öptü. Karganın gagası sabun kokuyordu. Bunun üzerine Ulduz:

"Ana Karga, sabunu çok mu seversin sen?" dedi.

"Evet, biz kargalar sabun yemeye bayılırız..."

"Ah sana sabun vermeyi çok isterdim, ama üvey anam bunu bir duysa çok kızar, yoksa getirirdim sana."

"Gizlice getirirsen üvey ananın haberi olmaz" dedi karga.

"Sonra sakın sen ona söylemeyesin ha!" dedi Ulduz kaygıyla.

"Ben mi? Ben kimseyi gammazlamam."

"Ama, üvey anam kendisinden gizli bir şey yapacak olursam, kargaların hemen ona yetiştireceğini söyler."

Karga, Ulduz'un sözlerine kıs kıs güldü:

"Yalan bütün bunlar, şu kara başım üzerine ant içerim ki yalan. Ben kimseyi gammaziamam. Evet, su içme bahanesiyle havuz kıyısına konup, sabun ya da balık aşırmışlığım doğrudur ama gammazlığım asla."

Ulduz merakla sordu:

"Anca niçin hırsızlık yapıyorsun, Ana Karga? Günah değil mi?"

"Günah da ne demek? Benim ve yavrularımın açlıktan kırıldığı bir zamanda hırsızlık yapıp, onları beslemem mi günah?

Ben ve yavrularım aç kalırsak, açlıktan ölürsek, işte asıl günah o zaman olur. Yani aç bırakılmaktır asıl günah olan. Asıl günah, bir yerde gıda savurganlığı varken gıdasızlıktan ölmektir, senin anlayacağın.

Çok uzun bir ömür yaşadım ben, Ulduz. Uzun yıllar boyunca çok şey gördüm geçirdim. Ve şunu çok iyi biliyorum ki, böyle boş ve kuru öğütlerle toplumsal sıkıntılara çözüm getirilemez. Herkesin yalnızca kendi çıkarlarını düşündüğü bu düzende hırsızlık da olacaktır, elbet."

Ulduz, Ana Karga'ya bir kalıp sabun vermek istedi. Üvey ana yiyecekleri mutfaktaki tel dolaba kilitler ama sabunları saklamazdı. Ulduz, kargayı pencerenin kenarına bırakıp sabun getirmek için mutfağa gitti. Küçük bir kalıp subun alıp getirdi.

Odaya girdiğinde, bohçasını koltuğunun altına sıkıştıran üvey anasının eve yaklaşmakta olduğunu gördü. Ana karga hemen uçup gitti...

Kadının yanakları pancar gibi kızarmıştı.

Ulduz kötü yakalandığını anladı.

Üvey ana başını pencereden içeri uzatıp bağırdı:

"Kız yine ne haltlar karıştırıyorsun? Evin içini altüst ediyordun, değil mi? Ben sana yerinden kıpırdama dememiş miydim, ha?"

Ulduz bir şey söyleyemedi. Üvey ana kapının kilidini açarken Ulduz fırsat bu fırsattır diyerek subunu gömleğinin altına sokuverdi. Sonra da gidip odanın bir köşesine sindi. Kadın hışımla:

"Ne arıyordun ha?" diye gürledi.

Ulduz korkuyordu. Bir anda:

"Şey, kaybolan bebeğimi arıyordum." deyiverdi."N'olur döme beni!"

Kadın, Ulduz'un bebeğini sevmezdi. Onun kulağını tutup çekmeye, canını yakmaya başladı.

"Sana kaç kez söyledim. Şu uğursuz bebeği kafandan sil at. Artık onu göremeyeceksin, anladın m ?"

Sonra Ulduz'un kulağını bıraktı, kendine çay yapmak için mutfağa gitti.

Ulduz çişini bahane ederek bahçeye çıktı. Bir de ne görsün? Ana Karga damın saçağına tünemiş, üzüntüyle ortalığı gözlemiyor mu!

Ulduz çevresini kolaçan ettikten sonra gömleğinin altından çıkardığı sabunu, bahçedeki çiçeklerin arasına bıraktı. Sonra da sabunu oradan alması için Ana Karga'ya göz etti. Karga süzüldü, çiçeklerin arasına girdi, saklandı. Ulduz,

"Yavrularından birini benimle oynaması için getirir misin?" diye fısıltıyla sordu kargaya. Karga

"Öğleden sonra beni yine burada bekle. Eğer eşim de kabul ederse getiririm." dedi.

Sonra yaprakların ve çiçeklerin arasından sabunu alıp havalandı gitti.

Ulduz gözlerini gökyüzüne dikmişti.

Karga uzaklaştığında, sevincinden hoplayıp zıplamaya başladı. Konuşan bebeğini bulmuş, ona yeniden kavuşmuş gibi sevinçliydi. Ama sevinci birden bire yok oluverdi, üvey anası bağırıyordu.

"Kız ne kırıtıyorsun ha? Kafanı kırmadan gir içeri bakayım. Öğle sıcağında, bir de güneş geçer başına, sonra seninle uğraşamam ben. Gir hadi bakayım içeri. Hadi!"

Öğle yemeği zamanıydı. Ulduz içeri girdi. Az sonra babası daireden geldi. Suratı asıktı. Ulduz'un selamına karşılık vermedi. Ellerini yıkamadan sofranın başına geçti yemeye başladı. Her zamanki gibi müdürü onu yine azarlamış olmalıydı.

Kızarmış patates kokusu, Ulduz'a açlığını anımsattı. Babasının yemek yemesine bakıyor, bir yandan da yutkunuyordu. Bir şey alıp yiyemiyordu. Çünkü üvey ana her zaman ona:

"Büyükler tabaklarına yemek koymadan çocukların kendi başlarına bir şey alıp yeme hakları yoktur." derdi.

KARGA OĞLAN'I TANIYALIM

Eylül ayıydı. Öğlen yemeğinden sonra üvey anayla, baba, öğlen uykusuna yattılar. Ulduz da uyumak zorundaydı. Yoksa babası kızar ve bağırırdı:

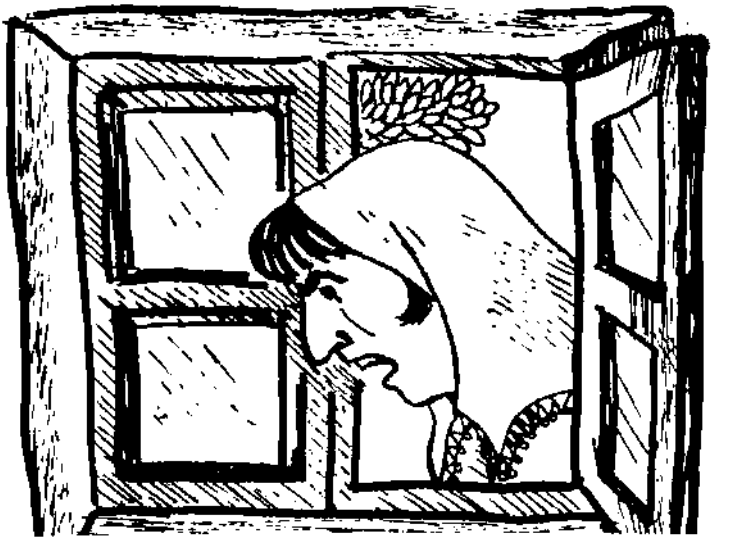
"Çocuk dediğin yemekten sonra yatıp uyumalı!"

Ama Ulduz öğlen uykusunun nedenini bir türlü çözemiyordu. Oysa kendi kendine, "Bugün uyumamalıyım." diyordu. "Uyursam Ana Karga gelir, beni bulamaz, yavrusunu alır geri götürür" diye düşünüyordu.

Ulduz, kapının dibine yattı. Uyuyormuş gibi yapıyordu. Babasıyla üvey anasının uykuya daldığını anlayınca, parmaklarının ucuna basa basa bahçeye çıktı. Gidip dut ağacının gölgesine oturdu.

Parmaklarını üçüncü kez saydığında Ana Karga çıkageldi. Öne damın saçağına kondu. Ulduz'a baktı. Ulduz aşağıya, yanına gelmesi için işaret edince, aşağıya doğru süzülüp geldi. Ulduz'un yanına sokuldu. Yanında minnacık, cici bir karga yavrusu getirmişti.

"Uyuyormuşsundur diye kaygılanmıştım, demek korkum yersizmiş."

"Her gün öğle yemeğinden sonra uyurdum. Ama bugün senin geleceğini bildiğim için yatmadım. Babamın ve üvey anamın uyumasını bekledikten sonra bahçeye çıktım, senin yolunu gözlemeye başladun."

"Aferin Ulduz, uyumak için önünde onca gece varken, güpegündüz uyumak niye? Hem eğer gündüzleri uyursan geceleri ne yapacaksın?"

"Bunu sen üvey anama sor."

Ulduz yavruyu görünce:

"Bunu bana mı getirdin?" diye sordu. "Ah ne kadar da şirin..."

Ana Karga, yavrusunu Ulduz'un eline verdi. Küçük karga çok sevimliydi.

Ulduz içini çekti. Hüzünlenmişti. Karga merakla:

"Niçin içini çektin Ulduz?"dedi.

"Bebeğimi anımsadım. Keşke o da olsaydı da üçümüz oynasaydık..."

"Üzülme.. Torunlarımdan birinin büyük kızı birkaç güne dek yumurtlayacak. Onlardan birini alır sana getiririm. Üç dost olursunuz."

"Senin daha başka yavruların da vardı. Öyle değil mi?"

"Evet, üç yavrum daha var."

"Eee, niçin kendi yavruların dururken, torunlarının yavrularını getirmek istiyorsun?"

"O zaman eşim de ben de yalnız kalırız. Hem Baba Karga izin vermez. Ama çok istiyorsan bu küçük yavruyu sana bırakırım. Öyle ki henüz konuşamıyor, dili açılmadı. Yürüyor ama daha uçmasını bilmiyor. Ama bir haftaya kalmaz dili açılır, bir iki hafta sonra uçabilir. Unutma. İki hafta sonra uçması gerek. Yoksa ondan sonra hiçbir zaman uçamaz."

Ulduz meraklandı:

"Peki bu yavru uçmazsa ne olur?" diye sordu.

"Ne olacak, uçamazsa ölür. Uçabilmesi için onu iyi beslemelisin."

"Beslerim."

"Peki onu nelerle beslemen gerektiğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Her gün bir parça sabun, biraz da et versen yeter. Ara sıra, eğer bulabilirsen, küçük bir balık da verebilirsin.. Havuzunuzda balık çoktur. Solucan ve peynir de yer. Ama asıl önemli sorun, üvey anan... Yavrumun burada kalmasına izin verecek mi acaba?"

"Hayır, izin vereceğini hiç sanmam. Üvey anam kargalardan hiç hoşlanmaz. Bu yavruyu ondan saklamalıyım."

Küçük karga Ulduz'un eteğinde çırpınıyordu. Gagasını açıyor, kızın parmaklarını tutup bırakarak oynuyordu. Küçük

gözleri ışıl ışıldı. Bacakları Ulduz'un küçük parmağı gibi ince ve çelimsizdi. Anasınınki gibi kapkara olan kanatları onunki gibi sert değil, yumuşaktı. Yavru, anasından güzeldi. Ana Karga:

"Onu nerde saklayacaksın?" diye sordu.

Ulduz düşündü. Nereye saklayabilirdi? Yavruyu saklayabilecek hiçbir yeri yoktu. Sonra onu bahçeye, çiçeklerin arasına gizlemek geldi aklına. Ana Karga'ya söylediğinde,

"Yok, olmaz," dedi Ana Karga. "Üvey anan çiçekleri sularken, yavrumu görebilir. Hem onu ıslatabilir de. Sonra yavrum üşür, hastalanır."

"Öyleyse nerede saklayabilirim?"

Ana Karga, bir o yana, bir bu yana baktı."En iyi yer olsa olsa merdiven altıdır." dedi.

Merdiven evin damına çıkıyordu. Altında da boş bir tavuk kümesi vardı. Kümesin içi genişti.

Küçük kargayı götürüp, kümesin içine, gübre artıklarının üzerine koydular. Hem üvey ana görmesin, hem de kediler onu kapmasın diye kümesin kapısını sıkıca kapattılar. Kapının altında yavru karganın kolayca soluk alacağı küçük bir delik vardı. Ulduz: "Ana Karga," dedi,. "Bu yavrunun adı ne?"

"Ona Karga Oğlan diyebilirsin."

"Erkek mi ki?", Ana Karga:

"Evet," dedi.

"Kargaların hepsi aynıdır. Nerden belli onun erkek olduğu?"

"Kargaların hepsi aynı olur mu hiç? Siz insanlar kargaların erkeğini dişisini ayırt edemezsiniz. Ama biraz dikkat edersen, erkek kargayla dişi kargayı birbirinden ayırt edebilirsin."

Ulduz'la Ana Karga bir süre daha havadan sudan söz ettiler. Sonra birbirlerinden ayrıldılar.

Ulduz, Ana Karga gittikten sonra eve girdi, sessizce yatağına uzandı. Gözlerini yumdu. Üvey ana uyandığında, Ulduz'u uyuyor sandı. Oysa uyumuyordu ve hiç uykusu yoktu. Karga Oğlanı düşünüyordu. Gözünü aralamış, üvey anasını izliyor, için için gülüyordu.

LEZZETLİ ÖRÜMCEKLER

Aradan birkaç gün geçti. Ulduz, çok neşeli ve mutluydu. Evdekiler onun bu haline şaşırıyorlardı.

Bir gece üvey anası, babasına:

"Bu çocuğun nesi var bilmiyorum" dedi. "Hep zıplayıp oynuyor, gülüyor. Hiçbir şeye aldırmıyor. Bunun nedenini öğrenmemiz gerekir."

Ulduz bu sözleri işitti, kendi kendine, "Çok dikkat etmem gerek," dedi.

Her gün iki yada üç kez Karga Oğlan'ın yanına gidiyordu. Ara sıra evde kimsenin olmadığı zamanlarda yavru kargayı kümesten çıkarıyordu. Birlikte oynuyorlardı. Ulduz ona konuşmayı öğretiyordu. Kimi zaman Ana Karga geliyor, yavrusuna bir parça et, sabun ya da benzeri yiyecekler getiriyordu. Bu gelişlerden birinde iki tane örümcek getirmişti. Örümcekler Ana Karga'nın gagaları arasında çırpınıyor, ama bir türlü kurtulamıyorlardı. Ulduz onlardan korktu.

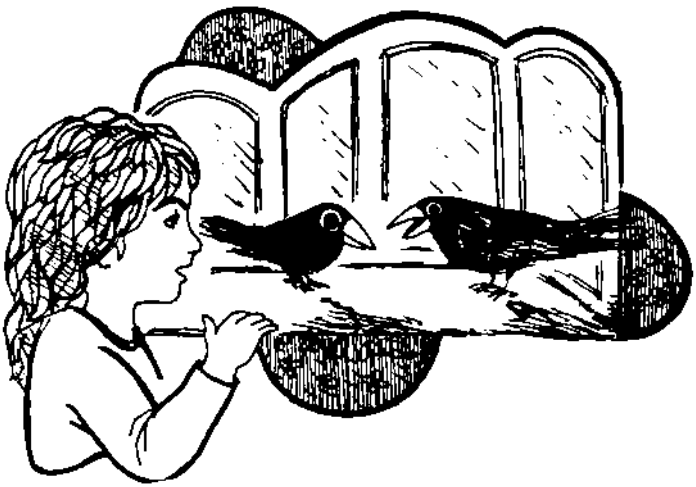
"Korkma canım," dedi karga. "Gör bak şimdi, benim yavrum onları nasıl yiyecek."

Gerçekten de Karga Oğlan onları büyük bir iştahla yuttu. Ardından gagasını birkaç kez toprağa sürdü ve:

"Anacığım bana yine bunlardan getir. Çok lezzetliydi,"dedi. Ana Karga

"Peki," dedi. Ulduz aldı sözü:

"Bizim mutfakta bunlardan çok var, ben de getiririm sana."

Bunu duyan Karga Oğlan yutkundu, Ulduz'a bakışlarıyla teşekkür etti.

O günden sonra Ulduz köşe bucak örümcek avlamaya başladı. Avladığı örümcekleri gömleğinin cebine koyduktan sonra, kaçmasınlar diye de düğmesini iliklemeyi unutmuyordu.

Tuttuğu bu örümcekleri, fırsat buldukça Karga Oğlan'a götürüyordu. Ama

örümcekler yavru karga için doyurucu bir yiyecek sayılmazdı. Bunlar horoz şekeri gibi, misafir şekeri gibi, yani çerez yiyecekler gibi geliyordu ona.

Ana Karga: "Canlılar beslenmezlerse gelişemezler, ölürler. Yaşamaları için sağlıklı beslenmeleri gerekir" demişti.

Bir gün yemekte, üvey ana birkaç tane eli ayağı kırık örümceğin sofrada yürümeye çalıştığını gördük. Ulduz onların kendi cebinden kaçan örümcekler olduğunu anlayınca korktu. Yüreciği çarpmaya başladı. Önce örümcekleri toplayıp cebine koymayı düşündü. Ama sonra, onları hiç görmemiş gibi davranmayı daha doğru buldu. Üvey ana örümcekleri ayaklarından yakalayıp dışarı attı, Ulduz da böylece bu belayı ucuz atlatmış oldu.

Yemekten sonra, Ulduz, Karga Oğlan'ın yanına gitti. Cebinde kalan örümcekleri ona verecekti. Üvey anasının dışarı attığı örümceklerden de bir ikisini bahçede buldu. Örümceklerden birini iki parmağıyla tutup, yavru karganın gagasına yaklaştırdı. Bunu Ana Karga'dan öğrenmişti. O nasıl gagasıyla

yavrusunun yemini ağzına koyuyorsa, Ulduz da öyle yaptı.

Karga Oğlan örümceğe doğru gagasını uzattı, ama birden tiksintiyle başını geri geri çekti ve:

"Ben bunları yemem, Ulduz'cuğum" dedi. Ulduz şaşırmıştı:

"Ama neden yemiyorsun, benim küçük kargam?" diye sordu.

"Neden olduğunu tırnaklarına, ellerinin kirine bak da anla. Tırnakların çok uzamış, içleri kir dolu. Ellerin de pis. Ben senin ellerinden yemek yiyemem. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Evet, evet."

"Bana gücenmedin ya?"

"Yok." dedi Ulduz. "Niçin güceneyim? Gücenmek değil, sana teşekkür etmem gerek. Benim kusurlarımı yüzüme söyledin. Sana söz veriyorum, bundan böyle kirli tırnaklar ve ellerimle yemek yemeyeceğim. İnan bana."

BALIK İÇİN KAVGA VE ANA KARGA İÇİN İDAM KARARI

Havuzda bir sürü süs balığı vardı. Yavru karganın kümese yerleşmesinin altıncı ya da yedinci günüydü ki Ulduz, birini tasla ya-

kaladı, ona verdi. Karga Oğlan balığı hemen yuttu. Midesine inen ilk balıktı bu. Anasından işitmişti, balık avlamak ve yemek çok hoştu. Ama hiç denememişlerdi şimdiye dek.

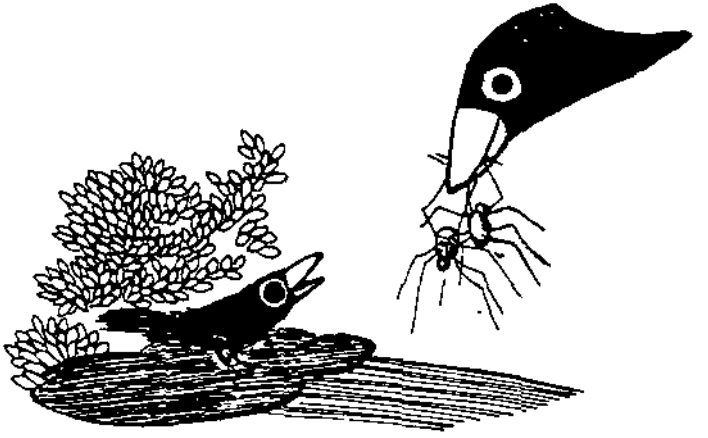
Ana Karga, üvey anaya hiç benzemiyordu, bilinçliydi. Yavru kargaya sırası gelince neyin iyi, neyin kötü olduğunu açık seçik anlatırdı. Yavru karganın ara sıra Ana Karga'dan, zararlı şeyler istediği de oluyordu, Ana Karga buna hiç kızmıyor, onu azarlamıyordu. Ona bıkmadan usanmadan anlatıyordu hep.

"Yavrucuğum bu istediğin şeyi getiremeyeceğim, çünkü sağlığına zararlı." Ya da;

"Eğer ondan yiyecek olursan sesin kısılır, gak diyemezsin. Tamam mı? derdi.

Ana her olayın nedenini anlatırdı. Oysa Ulduz'un üvey anası, hep bağırırdı. "Şunu yapma! Bunu yeme! Öyle yapma! Doğru otur! Hızlı konuşma! Yavaş konuşma!"

Yüksek sesle niye konuşmaması gerektiğini ya da öğle yemeklerinden sonra ille de uyumanın ne yararı olduğunu, üvey ana nedense hiç açıklamaz, yalnızca yasaklar

koyardı. Onun için Ulduz, bütün anaların üvey anası gibi olduğunu sanırdı. Ana Karga'yla tanışıp, onunla dost olduktan sonra bu düşüncesinde yanıldığını anladı.

Ertesi gün üvey ana havuzdaki balıklardan birinin eksildiğini fark etti. Bunun üzerine her zamanki gibi bağırıp çağırmaya başladı. Bağırışları yeri göğü sardı. Öğle yemeğinde de durumu hemen kocasına yetiştirdi:

"Bu iş olsa olsa o pis karganın işidir. Sabun aşırmak için havuzun kenarına gelen o leş

kargası çalmıştır balığımızı. Ama görür o gününü. Bir elime geçirirsem onu darağacında sullandıracağım. İdam edeceğim o leş kargasını!"

Ana Karga'ya sövüp saydı, öc alacağını söyleyerek avaz avaz bağırdı çağırdı. Ulduz hiç sesini çıkarmıyordu. Kalkıp kargayı korusa aralarındaki dostluk ilişkisini anlayacaklardı. Zaten bir gün önce az kalsın havuz kıyısında yakalayacaktı onu. Zor kurtulmuştu kadının elinden.

Ulduz'un babası da hiç hoşlanmıyordu kargalardan:

"Kargalar iğrenç yaratıklardır. Hepsi de hırsızdır. Şu yaşıma geldim, bir tek karga görmedim ki hırsız olmasın. Çok dikkatli ol karıcığım," dedi. Sonra da ekledi: "Yoksa o karga bir tek balık bırakmaz havuzda."

"Doğru, haklısın, gözümü dört açmalıyım. Dişlerinin kovuğunda çaldığı balığın tadı oldukça hepisini yutmak isteyecektir."

Ulduz, üvey anasının bilgisizliğine için için güldü. Kargaların dişleri yoktu ki. Onların yalnızca gagaları vardı.

ANA KARGA ÇOK BİLGİLİDİR VE ÖLÜMDEN KORKMAZ

Öğlen üzeri Ana Karga çıkageldi. Ulduz'un babasıyla üvey anası uyuyorlardı. İkisi birlikte dut ağacının gölgesinde oturdular. Ulduz böyleyken böyle deyip, olup bitenleri anlattı ona.

Ana Karga: "Korkma Ulduzcuğum,"

dedi. "Üvey anan beni yakalamak isterse, ben de inan olsun onun gözlerini oyarım. Sen hiç merak etme."

Sonra Karga Oğalan'ı kümesten çıkardılar. Artık o da konuşabiliyordu. Daha Ulduz gibi, Ana Karga gibi değil elbet, ama yine de dilinin döndüğünce konuşuyordu. Karga Oğlan, bir süre çiçeklerin arasında oynadı. Sonra gelip anasının yanına oturdu. Ana Karga ona kendi başına, bitleri nasıl gagasıyla yakalayıp öldüreceğini öğretti.

Ana Karga'nın sol kanadının altında, artık iyileşmiş olan eski bir yaranın izleri vardı. Yara izlerini Ulduz'a ve oğluna gösterip başından geçen eski bir olayı anlattı:

"Bundan elli yıl önce mi desem, altmış yıl önce mi desem, bir gün sabun aşırmak için yola çıkmıştım. Derken bir sabun imalathanesi çıktı karşıma. Daha ne oluyor demeye kalmadan sabunculardan biri elindeki bir sopayı bana doğru savurdu. İşte o anda sol kanadımın altından yaralandım. Sopanın açtığı yara çok büyüktü. Bütün gücümü toplayıp havalandım, oradan kaçıp kurtuldum. Yaramın iyileşmesi tam beş yıl sürdü. Dere tepe demeden uçtum, yarama iyi gelecek yaban ot-

larından, meyvelerden yedim. Ölmemek, yaşamımı sürdürmek için direndim. Ama hiçbir zaman da ölmekten korkmadım."

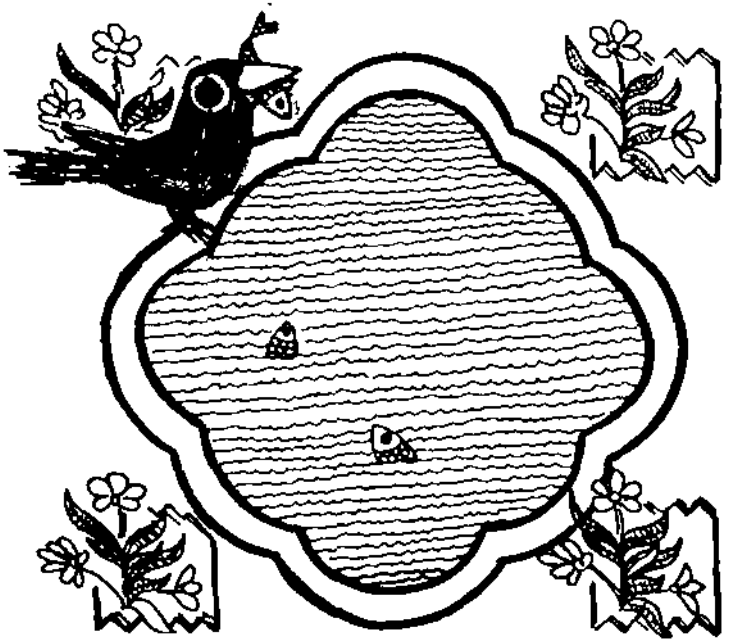
Ana Karga bunları anlatırken, Ulduz onun sonsuz bilgisine ve deney zenginliğine hayran kalmıştı Ağzı bir karış açık dinliyordu Ana Karga'yı.

Ulduz, Ana Karga gibi bir anası olmasını ne çok isterdi. Öz anasını hiç anımsamıyordu. Öz anası olduğunu üvey anasından işitmişti. Bir gün karı - koca kavga ederlerken, üvey ana: "Kızını al götür başımdan." dedi. "Götür de köydeki anasının yanına bırak. Ben artık onun hizmetçisi değilim. Nasıl olsa yakında kendim bir çocuk sahibi olacağım."

Gerçekten de Ulduz'un üvey anası yakında doğum yapacaktı. Karnı günden güne daha bir şişiyor, büyüyordu.

Daha önceleri, Ulduz, amcasından da öz anası konusunda birtakım sözler işitmişti. Amcası ara sıra köyden kasabaya geldikçe, onlara uğrardı.

Ulduz, anasının köyde yaşadığını ve de kedisini çok ama pek çok sevdiğini biliyordu. Başka da bildiği bir şey yoktu.

O gün Ana Karga Ulduz'u öptü, yavrusunu da öptü, havalandı, damın saçağına kondu. Son bir kez aşağıdakilere baktı, kargalar kentine doğru uçacaktı. Ulduz onun bu uçmaya hazır halini görünce "Öbür yavrularına ve Baba Karga'ya benim selamımı götür," dedi.

Birden, yavru kargalara göndermeyi düşündüğü armağanı anımsadı. Gömleğinin cebinde, bir zamanlar üvey anasının onun için aldığı bir bebek emziği duruyordu.

Ulduz, merdivenden dama çıktı. Yavrularına vermesi için emziği Ana Karga'ya uzattı.

O zaman Ana Karga emziği ayaklarıyla yakalayıp uçtu gitti. Karşıdaki kavakların üzerine kondu. Ulduz'la yavrusunu gaklayarak selamladıktan sonra uçtu, göğün masmavi derinliğinde gözden silindi.

YAŞAR'LA KISA BİR KONUŞMA

Ulduz damdaydı. Canı öyle sıkılıyordu ki, çevreyi izlerken dalıp gitmişti. Birden aklına geldi: Dama çıkmak için üvey anasından izin almamıştı. Biraz korktu. Damın kenarına doğru yaklaşıp, aşağıya, bahçeye bir göz attı. Çevresinin görüntüsü çok güzeldi. Sol bitişikteki komşunun bahçesine baktı. Burası Yaşar'ların eviydi. Ulduz bahçeye bakarken, birden, Yaşar'ın sessizce bahçeye çıktığım gördü. Yaşar köpek kulübesinin önüne gitti, yere oturdu. Ulduz'dan iki-üç yaş daha büyüktü. Çalışkan ve sevcen bir çocuktu .

Ulduz, Yaşar'ın kendisini görmesi için ne yaptıysa olmadı. Üvey anası işitir diye sesini yükseltemiyor, Yaşar'a seselenemiyordu. Tam umudunu yitiriyordu ki, Yaşar başını

kaldırdı ve onu gördü. Önce afalladı. Sonra sevinerek iki bahçeyi birbirinden ayıran duvarın dibine geldi:

"Ne yapıyorsun orada, Ulduz?" diye sordu.

"Canım sıkılıyordu da, dama çıkıp çevreyi izleyeyim dedim..."

"Eee, üvey anan nerede?" diye merakla sordu Yaşar.

Ulduz her şeyi unutmuştu. Bunu duyar duymaz, yavru kargayı bahçenin ortasında bıraktığını anımsadı. Evet, yavruyu orada unutmuştu.Üvey anası uyanıp dışarı çıkar da Karga Oğlan'ı orada görürse, yapmadığını bırakmazdı.

"Aman ne kötü!" dedi Ulduz, kendi kendine. Merdivenden çabucak indi. Küçük kargayı kaptığı gibi götürüp kümese soktu. Tam kümesin kapısını kapatıyordu ki üvey anasının sesini duydu:

"Ulduz! Yine hangi cehennemin dibine saklandın? Neden sesini çıkarmıyorsun adı batasıca?"

Ulduz'un ödü patlamıştı, çok korkuyordu. Önce sesi soluğu kesildi, az sonra toparlandı ve:

"Buradayım" diyebildi. "Şey buradayım. Çişimi yapıyorum da..." Üvey anası bir şey demedi. Böylece bu tehlikeyi de atlattı.

ANA KARGA'NIN İDAMI

Ulduz, ertesi sabah erkenden Ana Karga'nın yardım dileyen sesiyle yerinden sıçrayarak uyandı. Ana Karga iç parçalayıcı bir sesle bağırıyordu. Sanki biri boğazlıyordu onu.

Ulduz çabucak bahçeye koştu. Bir de ne görsün! Üvey anası dut ağacının altında durmuş, bir dala astığı Ana Karga'yı elindeki sopayla dövmüyor mu! Hem dövüyor hem de sövüp sayıyordu. Kadının yüzü gözü kan içindeydi. Karga, sopayı yedikçe çırpınıyor, gaklıyordu. Karga ayaklarından asılıydı.

Ulduz, bir anda öfkeyle üvey anasının üstüne atıldı, kadının bacaklarına sarılıp dişlerini geçirdi. Kadın acıyla, "Ahh!" diye bağırdı. Canı çok yanmıştı. Ama Ulduz'u tut-

tuğu gibi ayağa kaldırdı ve kulağının üstüne okkalı bir tokat patlattı. Kadının olanca gücüyle attığı bu sert tokadı yiyen Ulduz, sırtüstü yere yıkıldı. Başını yerdeki taşa çarptı ve bayıldı. Sonrasını anımsamadı.

ULDUZ'UN KARMAŞIK DÜŞLERİ

Ulduz, ancak öğlene doğru kendine gelebildi. Gözlerini kırpıştırarak açtığında çevresine biriken komşuları gördü. Üvey anası başucunda oturmuş, elindeki kaşıkla ağzına ilaç akıtmaya çalışıyordu. Alnına tek gözünü örten beyaz bir mendil sarmıştı.

Ulduz, çevreyi bulanık, belli belirsiz görüyordu. Sonra giderek daha iyi görmeye ve çevresindekileri tanımaya başladı. Yaşar da anasıyla birlikte başucunda oturmuş, gözlerini açtığını görünce sözüm ona sevinmiş gibi yaptı: "Çok şükür yaşıyor! Şimdi ölmedi ya artık hiç ölmez. Ulduz, konuşsana!"

Ulduz konuşamıyordu. Üvey anasının yüzünü görünce Ana Karga'yı anımsadı. Onun gaklaması, yardım dileyen çığlıkları

çın çın çınlıyordu kulaklarında yattığı yerden doğruldu, üvey anasının saçlarını yolmaya başladı. Deli gibiydi. Bir yandan da bağırıp çağırıyordu.

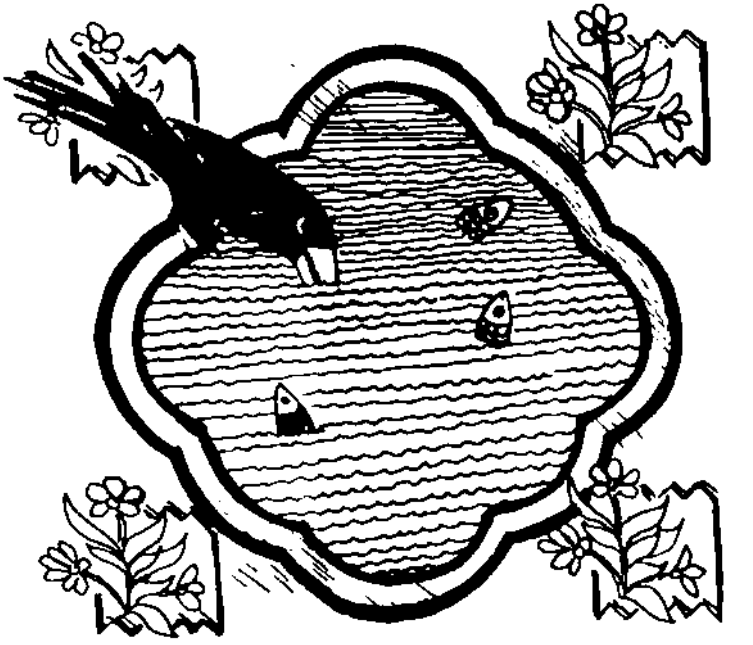
Başının taşa vurduğu yer zonkluyor, çok acıyordu, bu acıya dayanamadı. Yumruklaşan elleri gevşedi, olduğu yere yığıldı. Hıçkırarak ağlıyor, bir yandan da sayıklıyordu:

"Ana Karga.. Nerede? Nerede?.. Ana Karga nerede?.. Karga Oğlan'a ne oldu? Ana.. Ana..."

Ulduz'un yanına ilk sokulan Yaşar oldu. Herkes onun yatışması için bir şeyler önerip duruyordu. Ulduz'un sesi de gittikçe yükseliyordu, ağlaması dinmek bilmiyordu. Üvey anası onun bu halinden korkmuş, dünyanın en iyi anası kesilmişti. Sesi yapmacık bir sevgiye bürünmüştü.

Odada başkaları olduğu için özellikle yumuşak bir sesle konuşmaya çalışıyordu: "Ağlama Ulduz'cuğum, ilacını iç canım. Yakında iyileşeceksin. Üzülme.."

Sonunda Ulduz ağlamaktan yorulunca uyuyakaldı. Uykuya dalar dalmaz, düşünde

Ana Karga'yı dut ağacına asılı gördü. Yaşamı son bulurken, Ulduz'a sesleniyordu.

"Ulduz ben artık gidiyorum. Ama sakın sözlerimi unutma. Korkusuz bir çocuk olmayı öğren."

Ulduz dut ağacına doğru koştu düşünde. Ansızın ağacın ardından üvey anası çıkıp onu tekmelemek istedi. İşte tam o sırada Ulduz çığlık çığlığa uyandı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bu kez yalnızca üvey anasıyla babası vardı yanında. Kendinden geçip yine uykuya daldı. Biraz sonra aynı

düşü gördü, derken yine uyandı. Her yanı terden sırılsıklam olmuştu. Akşama dek böyle uyudu, uyandı, sayıkladı.

Akşam uyandığında başucunda kendisini muayene eden hekimi gördü.

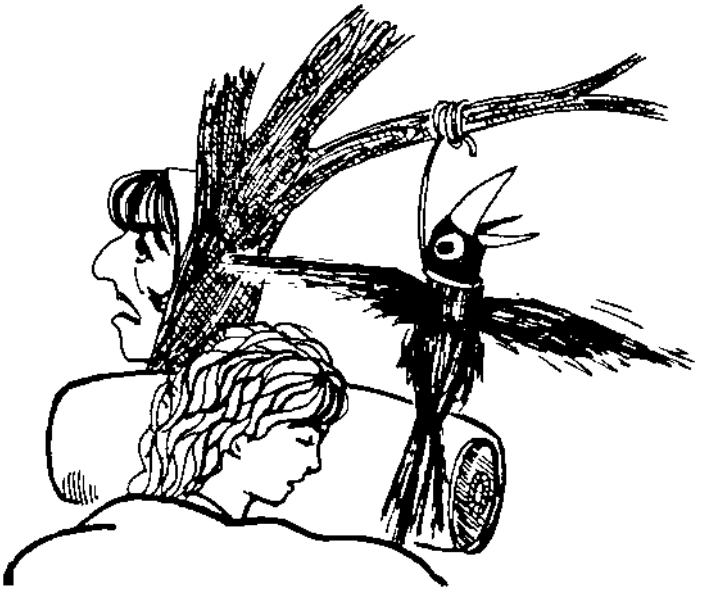
Hekim, muayeneden sonra babasına: "Başındaki yara önemli değil. Ama dinlenmesi gerek." diyordu. "Kısa zamanda iyileşir. Çok korkmuş. Çırpınıp sayıklaması bundan. Şimdi ona bir iğne yaparım, rahatlayıp uyur."

Ulduz: "Ben acıktım," dedi.

Bunu duyan üvey anası süt getirdi. Ulduz sütü içti. Hekim de sakinleştirici bir iğne yaptıktan sonra çantasını alıp gitti.

Ulduz sessizce yatıyordu. Gözlerini tavana dikmişti. Suskundu.

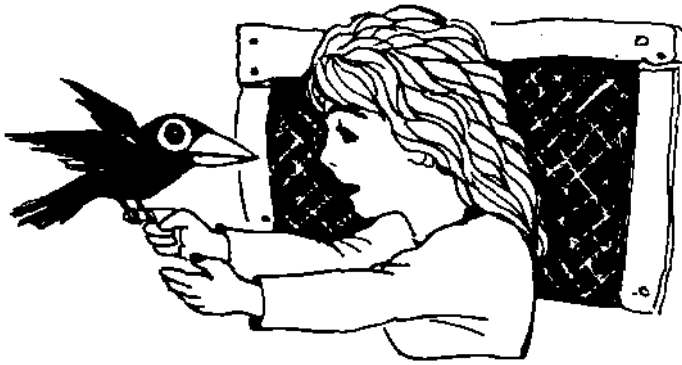
Üvey anasıyla babasının konuştuklarına kulak kabartmak istedi ama bir ağırlıktır bastırdı ve az sonra derin bir uykuya daldı.

KARGA OĞLAN'LA DERTLEŞME VE ANA KARGA'NIN YAKALANMASI

Ertesi sabah Ulduz, çayını içerken Karga Oğlan'ı anımsadı. Elleri titredi. İçtiği çay yorganın üzerine döküldü. Bunu gören üvey ana çok kızdı ama bir şey söylemedi. Çünkü işe gitmek üzere hazırlanan kocası yanına dikilmiş, pantolonunu giymeye çalışıyordu.

Ulduz ayağa kalktı, Karga Oğlan'ın yanına gitmeyi düşündüyse de sonra bunun pek akıllıca bir iş olmadığını anladı, caydı. Karga Oğlan'ın başına neler geldiğini bilmiyordu. Üvey Anası'nın sabah sabah ana Karga'yı nasıl yakaladığını da bilmiyordu.

Üvey ana, gözüne bağladığı mendilini çıkarmıştı. Ana Karga'nın gagasıyla kaşında açtığı yara izleri belli oluyordu.

Babası işe gider gitmez. Üvey ana Ulduz'a:

"Ben Yaşar'ın anasına gidiyorum." dedi. "Çabuk dönerim. Epeydir hamama gitmemiştim. Seni bu kez götüremem. Belki o da benimle gelir, birlikte gideriz."

Kadın gerçekten çok değişmişti. Daha önceleri Ulduz'la hiç böyle konuşmazdı. Sesi yumuşaktı. Ama Ulduz yine de ondan hoşlanmıyor, onunla konuşmak istemiyordu.

Birden Ulduz üvey anasına:

"Yaşar'a söylesen de buraya gelsin." deyiverdi. "Yalnız kalmak istemiyorum. Canım sıkılıyor."

Bunu duyan anası, kaşlarını çatarak:

"Olmaz öyle şey!" diye kestirip attı. Sonra yine yalancıktan sesini yumuşatarak: "Yaşar okula gidiyor," dedi "Hem de hasta değil misin yavrum?"

Ulduz yanıt vermedi.

Üvey ana evden çıkar çıkmaz yatağından kalkıp merakla Karga Oğlan'ın yanına gitti. Zavallı karga yavrusu kümesteki gübre yığının üzerinde büzülmüş ağlıyordu. Ulduz'u karşısında görür görmez sevincinden uçacaktı neredeyse: "Eh, en sonunda gelebildin." dedi.

"Seni yalnız bıraktığım için beni bağışla."

Yavru hüzünlü hüzünlü gakladı:

"Çok acıktım, çok susadım. Önce yiyecek içecek bir şeyler getirsen de sonra konuşsak.."

Ulduz, gidip evden yavru kargaya su ve yiyecek bulup getirdi.

Karga Oğlan Ulduz'un getirdiklerinden birkaç lokma yedikten sonra Ulduz'a:

"Anamın ardından seni de gitti sanmıştım." dedi. Ulduz telaşla sordu:

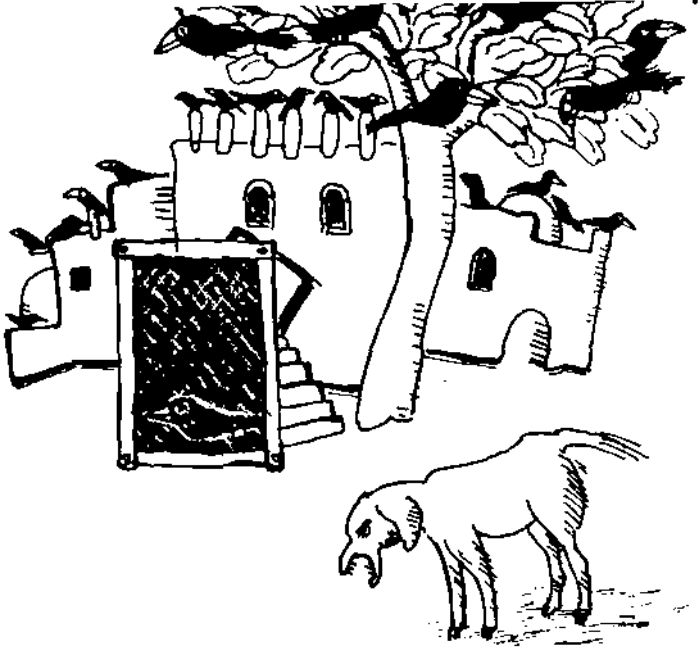
"Anan nereye gitti ki?"

"Hiçbir yere... Anam öldü. Senin üvey anan kıyasıya dövdü onu, sonunda zavallıcık dayanamadı öldü. Sonra da kaldırıp çöplüğe atmış olsa gerek."

Ulduz:

"Ne acı bir son," dedi. "Öyleyse şimdi köpekler parçalayıp yemişlerdir onu."

"Yok! Yiyemezler, biz kargaların eti acıdır. Hiç bir canlı bizim etimizi ağzına süremez. Onun için kargaların eti çürüyene

dek ortada kalır. Şimdi anamın ölüsü de çöplükte ya da başka bir yerde çürüyordur."

Bunu duyan Ulduz, iki gözü iki çeşme, ağlamaya başladı. Yavru karga da kendini tutamayıp onunla birlikte hıçkırdı. Bir zaman ağlaştıktan sonra Ulduz:

"Üvey anam neredeyse gelir" dedi. "Bakarsın bizi burada görür, o gidince ben yine gelirim. Haydi hoşçakal." Kümesin kapısını kapattı ve eve döndü. Yatağına yatıp, yorganı başına çekti.

Az sonra üvey ana kapıda göründü, onun yattığını görünce bohçasını koltuğunun

altına sıkıştırıp hamama gitti. O gider gitmez Ulduz yine ayağa kalktı. Bu kez korkusuzca yavru karganın yanına gitti.

Günlük güneşlik sıcak bir gündü. Ulduz kümesin kapısını açtı, yavru kargayı dışarı çıkardı. Kargacık buna çok sevindi. Kanatlarını çırptı. Gagasını yere sürdü ve:

"Ulduz'cuğum, özgürlük ne güzel bir şey," dedi. Ulduz derin derin göğüs geçirdi, düşüncelere daldı. O an kafasını kurcalayan bir soruyu Karga Oğlan'a sormaya karar verdi:

"Sana bir şey sormak istiyorum. Ana Karga'nın o gün sabah erkenden buraya neden geldiğini biliyor musun?" Küçük karga içini çekerek:

"Biliyorum," dedi.

"Bana anlatır mısın?" diye sordu Ulduz.

"Bana uçmayı öğretecekti. Sabahın o erken saatinde yanıma geldi ve bugün uçuş günümüzdür yavrum, dedi." Yavru karga o sabah olup bitenleri anlatırken, gözleri donuk ve dalgındı. "Öbür kardeşlerin de gele-

cek. Seni de götüreceğim. Biraz uçuş denemesi yapacağız. Sonra yine seni geri getiririm," dedi. Ben de Ulduz'un bunadan haberi var mı diye sordum ona. Bunun üzerine anam sana haber var mı? diye sordum ona. Bunun üzerine anam sana haber vermek üzere beni yine kümese kapatıp gitti. İşte o anda bir gürültüdür koptu. Neler olup bittiğini göremedim. İlkin, 'Yakalayın, tutun' diye seseler işittim. Ardından da anamın 'gaak, gak!' diye çığlıkları atıp bağırdığını.. Çok korkmuştum. Anam: 'Bu dünyada yaşamak bizim de hakımız değil mi?' diyordu. 'Niçin biz dilediğimiz kimseyle dostluk kuramayalım?' Kapının altındaki delikten olanı biteni gözetlemeye başladım. Üvey anan bir kalburla tuzak kurup anamı yakalamıştı. Anam üzerine kapanan kalburun altında çırpınıyor, bir yandan da gaklayıp bağırıyordu."

Ulduz öyle meraklanmıştı ki, dayanamayıp sordu:

"Sonra?.. Sonra ne oldu?"

"Sonra üvey anan ayaklarından bağlayıp onu dut ağacın dalına astı. Ve tam o sırada anam birden fırlayıp üvey anana saldırdı.

Yüzünü gözünü gagaladı. Bunun üzerine kadın deliye döndü. Belli ki canı çok yanmıştı. İyice çileden çıktı, eline geçirdiği bir sopayla, anamı asılı olduğu ipin ucunda dövmeye başladı." Ulduz:

"Ana Karga hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu.

"Anacığım bağırıp çağırarak: 'Cahil kadın! Sen kargaların keyifleri için hırsızlık yaptıklarını mı sanıyorsun?' diyordu. 'Biz bunu karnımızı doyurmak için yapıyoruz. Anladın mı? Senin karnın doyuyor diye dünyadaki tüm canlıların doyduğunu mu sanıyorsun? Ve bundan sonra olanları sen de biliyorsun."

Karga Oğlan sustu. İkisi de bir süre sessizce durdular, konuşmadılar. Sonra Ulduz gözyaşalarını güçlükte tutarak sordu:

"Peki şimdi biz onsuz ne yapacağız?"

"Önce benim uçmayı öğrenmem gerek."

"Ya, evet doğru söylüyorsun. Ben yalnızca kendimi düşündüm, galiba."

"Keşke, babam, kardeşlerim, ninem, benim burada olduğumu bilselerdi de buraya gelselerdi."

"Evet o zaman bize yardım ederler, sana da uçmayı öğretirlerdi."

"Anımsıyor musun, anam eğer birkaç güne kadar uçmazsam, öleceğimi söylemişti."

"Ya, evet anımsıyorum."

"Kaç günüm kaldığını biliyor musun?" diye sordu kargacık.

Bunun üzerine Ulduz parmaklarını sayarak kalan günleri hesaplamaya başladı. Sonra da:

"Sanırım altı günden fazla değil." dedi."Pek fazla zamanımız yok."

"Peki sence ne yapmalıyız?"

Ulduz'un aklına Yaşar geldi:

"İstersen seni Yaşar'a götüreyim ne dersin?" dedi. "Seni kasabanın dışına, kırlara götürür çalıştırır, uçmayı da öğretebilir sanırım." Yavru Karga:

"Kim bu Yaşar?" diye sordu.

"Bizim komşunun oğlu."

"İyi bir çocuksa benim bir diyeceğim yok. Güvenebilir miyiz ona?"

"İyidir. Sonra sır saklamasını da iyi bilir. Acaba nasıl haber versek ona?"

"Ne var bunda bu kadar düşünecek. Git ona söyle, gelsin, alıp götürsün beni."

"Şimdi olamaz, okula gitmiştir."

"Okul mu? Okullar yaz tatilinde değil mi?"

"Aaa, evet haklısın. Demek ki üvey anam beni kandırdı. Tamam hemen şimdi gidiyorum. Dama çıkıp Yaşar'a sesleneyim de gelip alsın seni. Bekle beni burada."

Ulduz daha merdivenin ikinci basamağındaydı ki sokaktan gelen ayak sesiyle irkildi. Hemen aşağıya atlayıp yavru kargayı kümese kapattı. Sonra da eve koşup yatağa uzandı, gözlerini bahçeye dikti.

EV KARGALARDAN ARINIYOR.

Önce bir köpek havlaması işitildi. Ardından bahçe kapısı gıcırdadı. Gelenler babası ile amcasıydı. Onların arkasında da tasmasını amcasının tuttuğu kara, büyücek bir köpek vardı. Amcası köpeği zorlukla zaptedebiliyordu. Babası,

"Şimdi, artık hiçbir karga yaklaşamaz buraya." dedi. Amcası:

"Kışa doğru gelir, köpeği alır, götürürüm. O zamana kadar burada kalsın," dedi.

"Tamam, tamam. Zaten kışın kargalar ortalıkta görülmez, köpeğe gerek yok," dedi babası. Amcası:

"Ulduz nerede?" diye sordu. "Yoksa evde yok mu? Belki de yengeyle gitmiştir, ha?"

"Yok sanmam," dedi babası. "İçerdedir. Hasta. Uyumuştur her-halde."

Köpeğin tasmasını dut ağacına bağladıktan sonra eve girdiler.

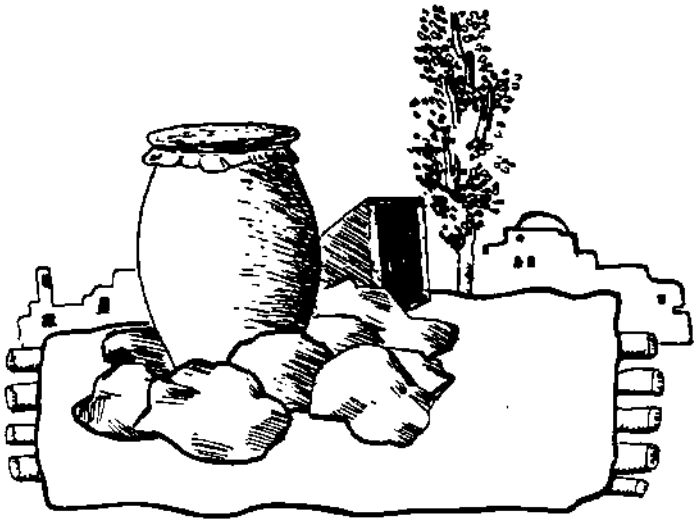
Ulduz, amcasını, anasının köyünden geldiği için severdi. Amcası, Ulduz'un yanına gelip, "Nasılsın, Ulduz'cuğum?" diyerek hal hatır sordu.

Ulduz'un babası, yanında eski karısından söz edilmesinden hiç hoşlanmazdı. Amcası da bunu bildiği için Ulduz'a anası hakkında ister istemez hiçbir şey söyleyemedi.

"İşine dönmeyecek misin, sen?" diye sordu amca. Baba:

"Yok, bugün için izin aldım zaten geç oldu artık" dedi. Ardından sözü yine kargalara getirdi.Sürekli olarak onları kötülüyordu. Örneğin diyordu ki:

"Bu pis hayvanlar hırsız oldukları kadar korkaktırlar da. Buraya gelip hırsızlık yaparlar, ama birinin eğilip, yerden taş aldığını görmesinler, hemen kaçarlar."

Öğleden sonra, üvey ana hamamdan döndü. Onu gören bahçedeki köpek homurdandı, hırlamaya başladı. Amca pencereden uzanıp, bağırdı. Bunun üzerine köpek sakinleşti, sesini kesti.

Üvey ana, amcadan çekiniyordu. Onun yanında yüzünü örterdi. Buna karşılık amca da başını yere eğer, yengesinin yüzüne hiç bakmazdı.

Ulduz, yatağında sessizce oturuyor, gözünü amcasından hiç ayırmıyordu. Birdenbire sordu:

"Amcacığım, köye dönerken köpeği de yanında götüremez misin?"

Baba çok şaşırmıştı. Amca:

"Köpeği geri götürmemi neden istiyorsun?" dedi.

Ulduz kem küm etmeye başladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben.. ben.. şey, korkuyorum. Köpekten çok... korkarım," dedi.

Baba: "Bırak bu numaraları," dedi. "Köpekten korkarmış! Küçücük aklıyla bizi kandırmaya çalışıyor!"

"Korkacak ne var? İyi bir köpektir o. Hem seni ısırmamasını söylerim ona. Isırmaz, korkma."

"Bırak şununla konuşmayı. İnsan gibi konuşmaktan, tatlı dilden anlamaz o. Hem kendisi köpekten beterdir. Geçenlerde şu pis karglar yüzünden anasına saldırdı, bacağını ısırdı. Nesini seviyor o pis hayvanların bilmem. O korkak ve hırsız yaratıklara kol kanat gerer hep."

Baba bunları söylerken Ulduz susuyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Yorganını başına çekip, uyudu.

Uyandığında amcası gitmişti. Köpek bahçede durmadan havlıyor, kargaları kaçırmaya çalışıyordu.

O günden sonra köpek yüzünden bahçeye tek karga yaklaşamadı. Ulduz bahçeye korka korka çıkabiliyordu artık. Bir gün Ulduz, yavru kargaya et götürürken, köpek üzerine saldırdı, elindeki eti kaptı ve yedi. Ulduz çığlık atarak soluğu evde aldı.

ÜZÜNTÜ VE HEYECAN DOLU GÜNLER

AÇLIK, YALNIZLIK VE KORKU

Ulduz iyileşmiş, yataktan kalkmıştı. Üvey ananın kaşındaki yara çok daha önce iyileşmişti. Ama Ulduz'un başındakiler sızlayıp duruyordu.

Tutumunu yine değiştirdi üvey ana. Eskisi gibi kötü, kaba ve kırıcıydı. Öncekinden daha çok bağırıyor ve azarlıyordu.

Ulduz'un diş izleri baldırında yer etmişti.

Yavru karganın durumu yürekler acısıydı. Köpeğin geldiği günden beri sürekli açlık çekiyordu. Ulduz ne denli çalışıyor çabalıyorsa da yavru karganın suyunu ve yemini zamanında yetiştiremiyordu. Kara köpek, tüm çevreyi gözlüyor, gördüğüne dişlerini gösterip hırlıyordu. Hele bir yabancı çıkmasın karşısına azgınca saldırıyordu.

Ulduz'un bütün umudu artık Yaşar'daydı. Yaşar yardım edebilirse işler yoluna girecekti. Ama Yaşar'a nasıl haber vereceklerini bilemiyorlardı.

Ulduz köpeğin korkusundan ne bahçeye, ne de dama çıkamıyordu. Fırsat vermiyordu kara köpek. Kötü kötü havlayıp hırlıyordu. Fırsat bulsa saldırması, ısırması, parçalaması işten bile değildi.

Yaşar'ın anası arasıra Ulduz'lara geliyordu. Ama ona da bir şey söylenemiyordu. Hem onun da üvey anadan yana çıkmayacağını Ulduz nasıl bilebilirdi. Doğru dürüst tanımadanolur olmaz her insana güvenilmezdi ki.. Ayrıca üvey ana onu hiçbir zaman kimseyle yalnız bırakmıyordu.

Böylece günler günleri kovaladı. Sıkıntı ve üzüntüyle geçen beş gün.. Karga Oğlan'ın yaşayabilmesi için topu topu bir günleri kalmıştı. Eğer bu son günde de yavru kargaya uçmasını öğretemezse, ölecekti zavallı kargacık.

Ulduz çaresizdi, elinden bir şey gelmiyordu. Böyle umutsuzken ansızın Yaşar'la görüşme fırsatı çıktı. O gün üvey ana düğüne gidecekti. Ulduz ona:

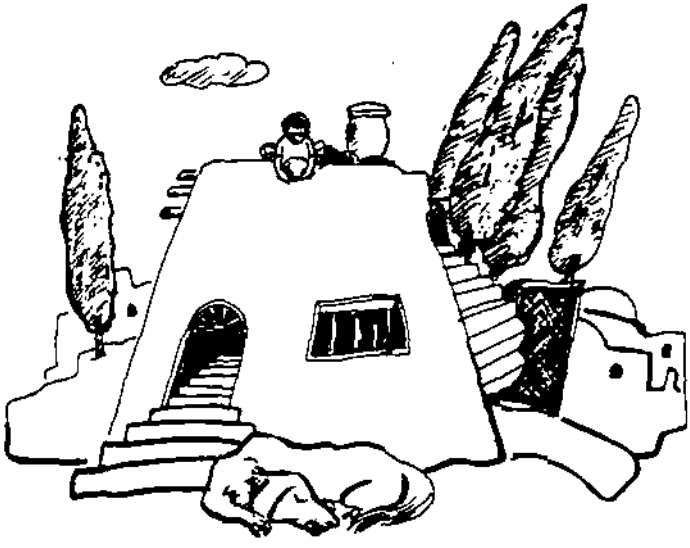
"Ben evde yalnız kalamam. Köpekten korkuyorum." dedi. Kadın önce bağırıp çağırdıysa da sonunda kaşlarını çatıp, Ulduz'u Yaşar'ların evine götürdü ve Yaşar'ın anasına emanet etti.

Sevinçten içi içine sığmıyordu Ulduz'un. Mutluydu. Ama Yaşar'ı evde bulamadı. Merakla anasına sordu:

"Yaşar nerede teyze?"

"Okulada yavrum. Okullar dün açıldı."

Ulduz oturup, sabırla Yaşar'ın dönmesini beklemeye başladı.

KARGA OĞLAN' KURTARMAK İÇİN ÇÖZÜM YOLU

Gün ortalandı, Yaşar koşa koşa eve geldi. Ulduz'u görünce kızarıp, bozardı. Sonra da kendini toparlayarak selamladı. Ulduz da karşılık verdi.

Yaşar'ın emzikli bir kızkardeşi vardı. Anası bebeğe meme veriyor, Onu uyutmaya çalışıyordu. Ulduz'la Yaşar bahçeye çıktılar. Ulduz:

"Biliyor musun, ne oldu Yaşar?" diye üzüntülü bir sesle sordu.

"Yoo, bilmiyorum," dedi Yaşar.

"Karga Oğlan ölmek üzere." dedi Ulduz inlercesine. Yaşar şaşkın şaşkın:

"Ne, kim, kim? Hangi Karga Oğlan?" diye sordu.

"Benim yavru kargam..."

"Senin yavru kargan mı vardı?"

"Var ya dinlesene."

"Nereden buldun bu kargayı?"

"Sonra anlatırım. Şimdi yardımını istiyorum. Çünkü zavallıcık ölmek üzere."

"Ölmek üzere mi? Neden? Açlıktan mı?"

"Yok. Açlıktan değil."

"Yaralanmış mı yoksa?"

"Yooo.."

"Eee, neden peki?"

"Uçamadı da ondan," diye karşılık verdi Ulduz. Sonra da anlatmaya başladı:

"Kargalar doğduktan belirli bir süre sonra uçamazlarsa ölürler."

Yaşar gözlerini iri iri açmış, can kulağıyla Ulduz'u dinliyordu.

"Öyleyse uçuralım hemen. Nerede peki?"

"Bizim evde, merdivenin altında boş bir kümes var ya, işte orada." Yaşar:

"Peki üvey ananın haberi var mı bundan?" diye sordu.

"Yok canım," dedi Ulduz. "Bilse yaşatır mı hiç zavallıyı?"

"Peki ama bir şeyler yapmalıyız."

"Önce köpeğin işini bitirmeliyiz. Nasıl hırlayıp havlıyor, duydun değil mi?" dedi Ulduz.

"Evet duydum. Köpek, kargayı kaçırmamıza engel olur. Bana bir iki gün süre tanı, bir düşüneyim. Sonra işe koyuluruz," dedi.

"Olmaz. Çünkü bugün son gün, eğer bugün yavru karga uçmazsa ölecek. Ana Karga böyle söylemişti."

Yaşar meraklanmıştı.

"Ana Karga mı. O da kim?" diye sordu.

"Ana Karga işte. Benim yavru karganın anası. Hem sana bunları sonra anlatırım. Şimdi acele işe koyulmalıyız."

"İyi, iyi, peki," dedi Yaşar. "Bugün öğleden sonra okula gitmem. Kimseye belli etmeden senin yavru kargayı alır, buraya getiririz."

"Tamamı," dedi Ulduz.

Öğle yemeğinde ekmek, peynir ve taze soğan yediler. Yemekten sonra Yaşar'ın babası işe gitti. Anası da bebeğiyle birlikte uyudu. Yaşar anasına:

"Benim derslerim var. Bugün uyumaya-

cağım. Ulduz'la birlikte çalışırım," dedi.

Ara sıra yalnız kalmak istediği zamanlar anasına böyle küçük yalanlar söylerdi.

YAVRU KARGA'NIN KURTULMASI İÇİN İŞLENEN CİNAYET

Ulduz'la Yaşar merdivenden dama çıktılar. Çevreyi gözlediler. Kara köpek bağlı değildi. Bahçede, kümesin dibinde uyuyordu. Yaşar:

"Ben aşağıya inip yavru kargayı getireyim," dedi.

"Deli misin? Görmüyor musun köpek tam kümesin önünde uyuyor."

"Haklısın. Peki, o zaman ne yapacağız? Ah, zavallı kargacık şimdi ne durumdadır kimbilir."

"Onun köpekten korktuğunu sanmıyorum. Yürekli bir kargadır."

"Peki öyleyse ne yapacağız?"

"Düşünelim hele, bir çaresini buluruz."

"Sen dur. Ben şimdi bir yolunu bulu-

rum," dedi Yaşar. Bunu söylerken gözü damdaki sirke küpüne takıldı. Devrilmemesi için küpün çevresine taşlar dizilmişti. Yaşar:

"Var mısın şu köpeği öldürelim?" dedi.

Ulduz, şaşkın şaşkın sordu:

"Köpeği mi öldürelim?"

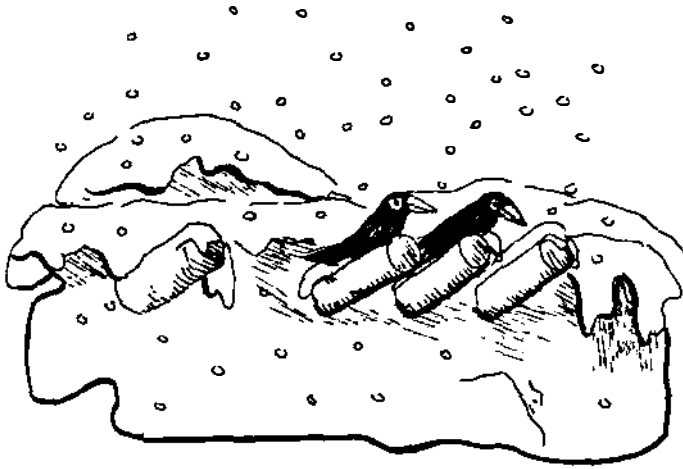
"Evet öldürelim. Böylece kurtulmuş oluruz ondan."

"Korkuyorum."

"Korkma, ben öldürürüm."

"Peki ama, günah değil mi?"

"Ben günahın ne olduğunu bilmiyorum," dedi Yaşar.

"Hem, başka çıkar yolumuz yok."

"Ama köpek amcamın."

"Amcanınsa ne yapalım yani? Hem söyle bakayım, amcan bu köpeği sizin eve niçin getirdi? Seni de, yavru kargayı da korkutmak için getirmedi mi?"

Ulduz söyleyecek bir söz bulamadı. Sustu. Yaşar yavaş yavaş gidip kocaman bir taş alıp getirdi. "Evde kimse var mı?" diye sordu.

"Yok herhalde, Annem düğüne gitti, ama babamı bilmiyorum. Dinle bak, ne de olsa acıyorum şu köpeğe."

"Acımak mı?" dedi Yaşar. "Hem

haksızlığa karşı çıkmaya kalkıyorsun, hem de bu işi yaparken, haksızlık edenlere acıyorsun. Böyle şey olmaz.. Hem sanki ben öldürmeye pek mi meraklıyım? Ama başkalarına zarar veren bu köpeği ortadan kaldırmalıyız. Başka çaremiz yok. Öyleyse acımak da yok. Tamam mı?"

"Tamam."

"Öyleyse haydi iş başına."

Yaşar bu sözü söyledikten sonra, sessizce merdivenin ortasına kadar geldi. Köpek yerde, tam onun altında uyuyordu. Başını nişanlayıp, elindeki taşı bıraktı. Kocaman taşı başına yiyen köpek boğuk sesler çıkararak çırpınmaya başladı. Bu arada birden bire Ulduz'un babasının sesi duyuldu. Çocuklar korkuyla, görülmemek için geriye çekildiler. Yaşar:

"Gel bize gidelim," dedi. "Baban taşı görürse dama çıkar, bizi yakalayabilir."

"Peki yavru kargayı bırakalım mı yani?"

"Ben sonra gelir, onu alırım."

Bunun üzerine her ikisi de sessizce aşağıya indiler. Yaşarların evine gittiler. Yaşar hemen okul kitaplarını çıkardı. Yere serdi. Bu durumda onları bir gören olsa ders çalışıyorlar sanırdı. Bozuntuya vermemeye çalışıyorlardı ama yine de çok korkuyorlardı. Yürekleri küt küt atıyor, zor soluk alıyorlardı. Damda ayak sesleri işitince ikisinin de beti benzi soldu. Damda gezinen Ulduz'un babası olmalıydı. Bir süre beklediler, sonra sesler kesilince, Yaşar dama çıktı. Gizlice gidip Ulduz'ların bahçesine baktı. Baba giyinikti. Ölü köpeğin başucunda dikiliyordu. Bir süre böylece durup, köpeğin ölüsüne baktıktan sonra, sokağa çıktı.

Bu arada Yaşar geçmişte olan bir olayı anımsadı. Bir gün Ulduz'ların camına taş atıp kırmıştı. O zaman baba yine böyle hemen sokağa çıkmış, daha sonra bir polisle birlikte eve dönmüş kızılca kıyameti koparmıştı. O zaman çıkan olayları bir bir anımsadı. Sonra sessizce merdivenden Ulduz'ların bahçesine indi. Kümesin kapısını açıp, yavru kargaya, "Benim adım Yaşar," dedi, "Seni kurtarmaya geldim. Bak, senin için koskaca köpeği öldürdük." Yavru Karga:

"Sağ olasınız ama artık çok geç," dedi.

"Neden?" diye sordu Yaşar merakla. Minik Kargacık:

"Bugün son günümdü," dedi, "Öğleye dek zamanım vardı. Anam öyle söylemişti. Hem de öyle açlık çektim ki, uçacak gücüm kalmadı artık."

Yaşar bu sözlere çok üzüldü. Neredeyse ağlayacaktı.

"Peki şimdi gelmiyor musun, uçmasını öğretecektim sana."

"Dedim ya, artık çok geç. Ama Ulduz'a söyle, ben öldükten sonra kanadımdan birkaç tüy koparıp saklasın. Nasıl olsa bir gün kargalar bizi aramak için buraya gelirler. İşte o zaman onlara gösterir sakladığı tüylerimi!"

Bunlar Kara Oğlan'ın son sözleriydi. Sözlerini güçlükle tamamladı, gagasını birkaç kez açıp kapadı ve sonra gözlerini yumdu. Küçük karga ölmüştü artık. Yaşar bunu anlayınca gözyaşlarını tutamadı hıçkıra hıçkıra ağlmaya başladı.

Sonra birdenbire gözleri kurnazca par-

ladı ve ağlaması kesildi. Aklına yeni bir şey gelmişti. Hemen işe koyuldu.

Önce Karga Oğlan'ın ölüsünü evin girişindeki merdivenlerin üzerine bıraktı. Daha sonra köpeğin başına attığı taşı alıp, mutfağın ortasına, yere koydu. Köpeğin ölüsünü de sürükleyerek dut ağacının altına getirdi. Ardından bir kova suyla yerdeki kanları yıkayıp, temizledi. Boş kovayı da aldı, ters çevrip odaya bıraktı. Tüm bunları yaptıktan sonra da Karga Oğlan'ın ölüsünü alıp, dama çıktı.

Ulduz Karga Oğlan'ın ölüsünü görünce çok üzüldü. Ağlamaya başladı. Yaşar ona:

"Artık olan olmuş, ağlamanın ne yararı var ki?" dedi. "Hem durumun daha kötü olmasını istemiyorsan artık ağlamamalısın. Kimse bu yaptıklarımızı anlamamalı. Hem ben onlara öyle bir oyun hazırladım ki, bak görürsün, neye uğradıklarını şaşıracaklar. Bugün öğretmenimden öğrendiğime göre bilgisiz insanlar korkak olurlarmış. Baban da üvey anan da bilgisiz insanlar, batıl şelere inanıyorlar. Onlara öyle bir oyun düzenledim ki, göreceksin, bundan sonra artık kendi gölgelerinden bile korkacaklar."

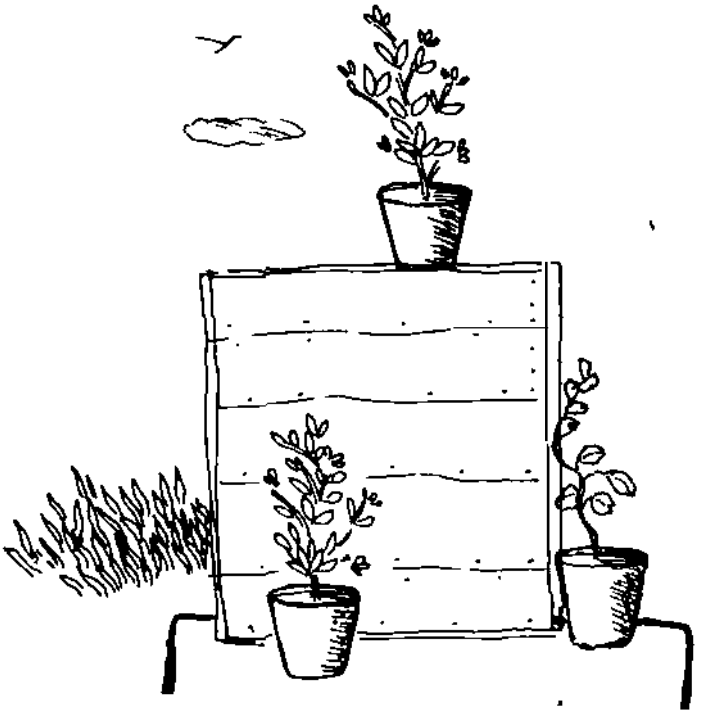
Bunları söyledikten sonra, Karga Oğlan'ın son sözlerini, bahçede olanları, en ince ayrıntısına dek anlattı. Ulduz ancak yavaş yavaş kendine gelebilmişti. Yavru karganın söylediği gibi onun kanadından birkaç tüy kopardı, cebine sakladı. Yaşar da küçük karganın ölüsünü daha sonra gömmek üzere gizledi. Bu sırada Yaşar'ın anası koynundaki bebeğiyle yuyumaktaydı.

AKILLI ÇOCUKLAR CAHİL ANA - BABAYI ALDATIYORLAR.

Çocuklar odada oturmuş, bundan sonra neler olacağını bekliyorlardı. Ansızın bir patırtı koptu. Baba bağırıyor, yanındakilerin seseleri de onun bağırışmasına karışıyordu. Derken Yaşar'ın anası gürültüyü işitip uyandı. Bahçeye koştu. Sonra döndü, çarşafını alıp örtündü ve dama çıktı bu kez.

Baba hâlâ deliler gibi bağırıyor, dövünüp duruyordu:

"Vay, vay, vay... Vay başıma gelenler. İyi saatte olsunlar basmış evimi. Yardun edin a dostlar," diyordu. Çevresindeki birkaç adamla polis onu yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Onlar ne söylerlerse söylesinler baba bildiğinden şaşmıyor, ikide bir köpeğin ölüsünü göstererek:

"Hele buraya bakın," diyordu. "Kim bunu buraya getirip koydu?.. Kim buradaki taşı alıp götürdü?

Kanları kim yıkayıp, temizledi?.. Cinler basmış bu evi.. Önce köpeği öldürdüler sonra da... Vay başıma gelenler. Vay, vay, vay.."

Ulduz'la Yaşar merdivenin dibinde durup kulak kesilmişlerdi. Yaşar'ın anası dama

çıkmalarına izin vermiyordu.

Çocuklar birbirlerine göz kırparak babanın ve çevresindeki insanların bilgisizliğine kıs kıs gülüyorlardı. Boş inançlara böylesine bağlanan bu kişileri kandıkları için sevinçliydiler.

Çevresindekiler, babayı ite kaka odaya götürdüler. Ansızın hepsinin korku ve vahşet dolu sesleri birlikte yükseldi:

"Eyvahlar olsun,..."

"Tanrı bizi korusun..."

"Cinler cirit atıyor ortalıkta..."

Baba kudurmuş bir dana gibi bahçeye fırladı. Sağa sola koşuşup bağırıyordu... Odada baş aşağı duran kova herkesi çılgına çevirmişti. Yaşlı bir adam:

"Cinler basmış bu evi," diyordu. "Köşe bucağı iyice arayın. Belki bulursunuz. Biriniz koşun cinci getirin, biriniz de muskacı, hadi çabuk olun."

Baba hâlâ avaz avaz bağırıyordu:

"Yardım edin, evimizi başımıza yıktılar!.."

Biri Cinci Seyit Guli'yi, bir başkası da Muskacı Seyit Mirza Veli'yi bulmaya gitti.

Yaşlı bir kadın koşup evinden, kargacık burgacık harflerle yazılmış ve eski bir çerçeveye konulmuş,'Bismillahirrahmanirrahim' yazısını getirdi. İki adam bu yazının cinleri kaçıracağını sanarak evde köşe bucak gezdiler. Bir yandan da "Bismillah, Bismillah" diyorlardı. Böyle dolaşırken ansızın mutfağın ortasında duran kanlı taşı görünce yürekleri hop etti. Taşı alıp bahçeye getirdiler.

Baba kanlı taşı görüp yine deliye döndü:

"Vay... vay.. vay.. Bu taşın orada işi ne. Kim taşı oraya koydu? Cinler.. Benimle uğraşıyorlar. Benim günahım ne? Ah, yandım Allah," deyip duruyordu.

Ulduz'la Yaşar bahçe duvarının dibinde durmuşlar, öbür bahçede olanları izliyorlar, duyduklarına gülüyorlardı. Daha sonra damdakiler kendilerini görmesinler, kuşkulanmasınlar diye eve girdiler. Yaşar:

"Daha bu olanlar bir şey değil, hele bir üvey anan eve gelsin, işte o zaman gör sen olanları," dedi. "Gör de bak neler olacakları. Gittiği düğün fitil fitil burnundan gelecek."

İkisi de kıkır kıkır güldüler bu işe. Sesi dışardan işitilmesin diye, Yaşar eliyle Ulduz'un ağzını kapamak zorunda kaldı.

Üvey ana kimden duymuşsa duymuştu işte, koşa koşa eve geldi. Kocasını görünce düşüp bayıldı.. Kadınlar karga tulumba sağdaki bitişik komşunun evine taşıdılar onu. Çünkü yaşlı kadın şöyle demişti:

"Yok yok, içeri sokmayın gebe kadını. Önce cinci ve muskacı gelip cinleri kovsun da, sonra bu kadın eve gelsin. Hiç bu durumda gebe kadın cinli eve sokulur mu?"

Neyse, lafı uzatıp da başınızı ağrıtmayayım. Yarım saat sonra cinciyle muskacı çıkıp geldiler.

Cinci bir leğeni ters çevirip yere koydu. Sonra leğenin başında birtakım garip ve anlamsız sözler fısıldadı, bir ayna istedi. Aynayı da eline aldıktan sonra yine ipe sapa gelmez bir şeyler mırıldandı. Sonra da yüksek sesle şöyle dedi:

"Ey iyi saatte olsunlar," dedi, "Padişahınızın başı için bu dini bütün Müslümanın evinden uzakalaşın. Ona eziyet etmeyin." Sonra elindeki aynaya gözlerini dikti. Ulduz'un babasına döndü:

"Bugün siftah etmemişler. Bana elli tümen ver de başından savayım onları."

Baba parayı fazla buldu, al takke ver külâh pazarlık ettikten sonra otuz tümene anlaştılar. Cinci parayı alıp, elini leğenin altına sokup çıkardı ve yine yüksek sesle:

"Ey iyi saatte olunlar," dedi, "Bu dini bütün Müslümanın evinden uzaklaşın. Onu üzmeyin. Cinler padişahının başı için buradan uzaklaşın."

Sonra yerden kalktı, Ulduz'un babasına döndü, gülerek:

"Ne mutlu ki bu kadar az parayla yetinip gittiler, dedi."Eğer şimdi beni de sevindirir, bana da para verirsen bir daha hiç dönmezler."

Baba derin bir soluk aldıktan sonra cinciye otuz tümen verdi ve onu başından savdı.

Şimdi sıra büyücüdeydi. O da eğri büğrü yazısıyla kara ve turuncu mürekkeplerle kâğıt parçalarına bir şeyler yazdı. Her kâğıt parçasını bir yere gizledi. O da yirmi tümen aldı, gitti.

Ulduz'un üvey anasını alıp getirdiler. Polisin ne zaman basıp gittiğini kimse görmedi. Akşam olduğunda Yaşar'ın anası Ulduz'u evine götürdü. Baba ve karısı öylesine telaşlı ve heyecanlıydılar ki, Ulduz'u tümüyle unutmuşlardı.

KAR, SOĞUK, İŞSİZLİK VE BEKLEYİŞ

Güz geldi, kar ve soğuğu da kendisiyle birlikte getirdi. Ardından kış geldi. Kar yağışı ve soğuk arttıkça arttı.

Ulduz'un amcası geldi, köpeğinin öldüğünü öğrenince küplere bindi, Ulduz'un babasıyla kavga etti. Köyüne eli boş döndü.

Üvey ananın korkusu hâlâ geçmemişti. Evin her bir yanı, kapılar, duvarlar el yazmalı ya da basılı dualarla doluydu. Kadın geceleri dışarı tek başına çıkmaktan korkuyor, Ulduz'u yanına almadan bahçeye bile adımını atamıyordu. Ulduz buna için için gülüyor, kendisi hiç korkmuyordu. Karga Oğlan'ın tüylerini radyonun kutusuna saklamıştı. Yaşar'ı çok az görebiliyordu.

Yaşar, minik karganın ölüsünü iyi bir yere gömmüştü. Okuluna düzenli olarak gidip geliyor, derslerine çalışıyordu.

Yaşar'ın zaman zaman kurşun kalemlerini yitirdiği için anasıyla tartıştığı oluyordu. Anası ona:

"Senin aldırış ettiğin yok," diyordu. "Ama biliyor musun ki, bir kurşun kalem

parası için baban nasıl çalışıyor? Adamcağız bin bir güçlükle kazanıyor bu parayı."

Üvey ananın kamı burnuna dayanmıştı. Komşu kadınlar:

"Bir iki haftaya kalmaz doğurursun." diyorlardı. Onlar böyle söylediğinde kadın:

"Belki de daha erken doğururum," diyordu.

Üvey ananın daha önce doğurduğu bebekler öldüğü için komşu kadınlar:

"İnşallah bu kez bebeğine bir şey olmaz," diyorlardı. O da:

"İnşallah, inşallah," diyor. "Adaklar adadım, dualar okudum, bu kez ölmeyecek çocuğum," diye de ekliyordu.

Amele olan, Yaşar'ın babası çoğunlukla işsizdi.

Kış bütün şiddetiyle sürüyor, durmadan kar yağıyordu. Sabahları uyananlar, kalktıklarında pencerelerinin yarısına kadar kar yığıldığını görüyorlardı. Yakıcı soğuk serçecikleri dondurup öldürüyor, güz yaprakları gibi yerlere döküyordu.

Baba bir sabah bahçeye çıktı, bir de baktı ki damın saçağına iki karga tünemiş. Hemen eline bir sopa geçirdi, kargalara vargücüyle vurup yere düşürdü. Ama yerdeki kargaları eline alınca onların daha önceden donarak öldüklerini anladı. Ulduz olup biteni duyunca çok üzüldü. Yaşar bu haberi birkaç gün sonra anasından öğrendiğinde kendi kendine:

"Zavallıcıklar, sakın bunlar yavru kargayı aramak için gelmiş olmasınlar?" diye düşündü.

Yaşar'ın anası, her sabah erkenden Ulduz'ların evine gündelikçiliğe gidiyordu. Bulaşıkları yıkıyor, evi temizliyor, öğleye doğru dönüyordu. Ulduz, onu çok seviyordu. İyi bir kadına benziyordu. Üvey anası evde yokken onunla dertleşiyor, Yaşar'ı sorup, selam gönderiyordu. Öbür komşu kadınlar da gelirdi. Ama Ulduz bu kadını, onların hepsinden daha çok seviyordu. Yine de ona açılamıyor, her şeyi söyleyemiordu. Pencerenin önünde yalnız başına oturup, kargaları bekliyor, bir gün gelecekelerine kesinlikle inanıyordu.

Baba her zamanki gibi işine gidip dönüyordu. Ulduz bir gece babasının, üvey anasına:

"Ben çocuk istiyorum anlıyor musun?" dediğini işitti. "Eğer bu kez çocuğun sağ doğar ve yaşarsa, inan Ulduz'u başka bir yere göndereceğim. Böylece rahat eder. Ondan kurtulmuş olursun. Ama çocuğun yine ölü doğarsa Ulduz'u kendimden kesinlikle ayırmam."

Kadın çocuğunun bu kez sağ doğacağına inanıyordu. Bunun için birçok adaklar adamış, dualar etmişti.

ADAKLAR VE DUALAR ÖLÜMÜ ÖNLEMEZ

ANA KARGA'NIN ANISI

Sonunda kadın doğurdu.

Bebek sağdı. Ölmesin diye büyüler yaptırdılar, adaklar adadılar, dualar okuyup okuttular, musakalar yaptırıp, nazar boncukları astılar. Daha neler neler yaptılar.. Kurban kestiler, Mevlit okuttular... Niye? Bebek ölmesin diye! Ama bebek doğumunun haftasına varmadan hastalanıp yataklara düştü.

Getirilen hekim:

"Bebek anasının kamında iyi beslenememiş, güç yaşar. Benim elimden pek bir şey gelmez," deyip gitti.

Ertesi gün de bebek öldü.

Kadın üzüntüsünden hastalanıp yataklara düştü. Gece gündüz durmadan:

"Çocuğumu cinler boğdu," diyordu.

"Hâlâ yakamızı bırakmadılar. Bir onlar, bir de kem gözlerin nazarı öldürdü yavrımu, ah, ah..."

Yaşar'ın anası bütün gün ağlayıp sızlanan kadının yanından ayrılmıyordu. Yaşar da ara sıra öğle yemeğine anasının yanına geliyor, fırsattan yararlanarak Ulduz'la konuşabiliyordu.

Kargalardan hiçbir haber yoktu. Kimi zaman gökte bir tek karganın uçtuğu görülüyor, ya da yakınlarda bir yerde bir karganın gaklaması işitiliyordu. Kavak ağaçları butün yapraklarını dökmüştü. Ulduz kavakların yapraksız ince dallarına baktıkça, Ana Karga'nın o dallara konuşunu, gaklamasını, sonra da uçuşunu anımsıyor, hüzünleniyordu.

ZORLU KIŞ GÜNLERİ

Zorlu geçiyordu kış. Çok zorlu.. Sürekli yağan kar, üst üste yığılıyordu. Ortalık bembeyaz bir görünüme bürünmüş, kar duvarların boyunca yükselmişti.

Bir de yakacak sıkıntısı başgösterdi. Değerinin üç katı para verilse bile gazyağı ve kömür bulunmuyordu.

Yaşar'ın babası sürekli işsizdi. Bunun için anası Ulduz'lardan başka öbür komşu evlerine de gündelikçiliğe ve çamaşırcılığa başladı. Gittiği evlerden acılı haberlerle dönüyordu. Yine böyle bir iş dönüşünde:

"Dün gece yoksul bir aile soğuktan donmuş, hepsi ölmüş," dedi.

Derken bir başka gün Ulduz'ların evine ağlayarak geldi ve başına gelenleri anlatmaya başladı:

"Ah mahvoldum. Dün gece bebeğim kürsüde(*) öldü. Şimdi ben ne yapacağım?"

Kadıncağız durmadan ağlayıp sızladı.

Yaşar kardeşinin bu beklenmedik ölümüne çok üzüldü. Onun acısıyla sararıp soldu. Ulduz'un yanında ağlamaya başladı.

"Az kalsın ben de donup ölecektim. Kürsümüzün mangalında kömür yok."

(*) Kürsü: Tandır, bir ısınma aracı. Tahta bir kafese yerleştirilen mangalın üzerine yorgan örtülür, çevresine oturulur.

Ulduz gözyaşlarını sildi:

"Ağlama n'olur,' dedi. "Yoksa dayanamayıp ben de ağlayacağım."

Bunun üzerine Yaşar ağlamasını kesti:

"Sen bu sabah babamın anama neler söylediğini biliyor musun? Hiç kimse ortaya çıkıp da kömürsüz kalmamazın nedenini araştırmıyor. Nedir bu bizim çektiğimiz çile?

Neden yok ocağımız, sıcağımız, kömürümüz, ha , neden? Neden?" Ulduz:

"Baban çalışmıyor mu hâlâ?" diye sordu.

"Çalışmıyor," dedi Yaşar. "İş yokmuş. Sürekli evde oturup, düşünüyor. Yalnız ara sıra kar kürüme işi çıktığında gidip, varlıklı evlerin damlarındaki karları kürüyor."

"Peki, neden baban gidip başka iş bulmuyor?" diye sordu Ulduz.

"Dedim ya iş yokmuş. Öyle söylüyor babam." dedi Yaşar. Fakat Ulduz'un:

"Ama neden iş yokmuş?" sorusuna yanıt veremedi. Sustu kaldı...

BAHARIN KOKUSU

Tüm sıkıntılara karşın Nevruz Bayramı (*) geldi de geçti. Hava yumuşadı. Kar erimeye yüz tutup suları derelere karıştı. Çimenler yeşeriyor, ağaçlar çiçekleniyordu.

Kışın birçok yoksul, soğuktan donup ölmüştü. Zar zor kurtulanlar yaşamlarını

(*) Nevruz Bayramı: İlkbaharın ilk günü, İran takviminin yılbaşısı (21 Mart).

zorlukla sördürüyorlardı. Bahar gelmişti. Her yeri baharın o kendine özgü kokusu sarmıştı.

Yaşar'ın anası soğuk ve boş mangallı kürsüyü ortadan kaldırıp, evlerini havalandırmak için pencereleri açtı.

Yaşar'ın babası on-onbeş kişiyle birlikte tuğla ocaklarında çalışmak üzere Tahran'a gitti. Yaşar'la anası önceki yıllarda olduğu gibi evde yalnız kaldılar.

Ulduz'un üvey anası daha yeni iyileşmiş, yataktan yeni kalkmıştı. Ulduz'u hiç mi hiç çekemiyordu. Bunun için Ulduz, sık sık Yaşar'ların evinde kalıyor, üvey anası da buna engel olmuyordu.

Babası da artık Ulduz'a iyi davranmaya başlamıştı. "Seni bu yıl okula göndereceğim," diyordu ona. Ama Ulduz babasından da üvey anası gibi hiç hoşlanmıyor, ikisini de sevmiyordu.

KARGALARIN DİLİNDEN KİM ANLAR?

Haziran ayıydı. Yaşar yıl sonu sınavlarına hazırlanıyordu. Bir gün Ulduz'a:

"Biliyor musun, dün okulun çevresinde dolanıp duran iki karga gördüm." dedi.

Ulduz bunu duyunca sevinçle yerinden sıçradı:

"Ne, iki karga mı? Eee, sonra ne oldu? Nereye gittiler?" diye sordu:

"Sonra ben sınıfa girdim. Matematik sınavım vardı. Sınıftan çıktığımda hemen gidip bahçeye baktım. Ama ortalıkta yoklardı. Gitmişlerdi."

Ulduz hüzünle yerine çöktü. Onun üzüldüğünü gören Yaşar:

"Üzülme," dedi. "Eğer gördüğüm kargalar bizi arıyorlarsa mutlaka buraya gelip bizi bulurlar."

"Peki hiç konuşmadın mı onlarla?"

"Dedim ya, fırsat olmadı. Hem ben kar-

gaların dilinden anlamam ki."

"Nasıl olur. Sen kargaların dilinden anlarsın."

"Nerden biliyorsun, kargaların dilinden anladığımı?"

"Anlarsın, çünkü iyi ve temiz yürekli bir insansın. Üvey anam gibi değilsin. Her şeyi yalnızca kendin için istemiyorsun. Bütün bunlardan dolayı kargalarla konuşabilirsin."

"Peki ama sen nereden biliyorsun böyle olduğunu?"

"Bütün iyi çocuklar, kargaların dilinden anlar. Ana Karga böyle demişti. Ben kendimden uydurmuyorum." Bunu duyan Yaşar çok sevindi. Sevincinden Ulduz'un elini iki elinin arasında sıkı sıkı tuttu ve : "Hiç bilmiyorum, o gün nasıl oldu da yavru kargayla konuştum?" dedi. "Evet evet konuşabildim, ama nasıl oldu ben de bilmiyorum."

KARGALARIN DÖNÜŞÜ

Aradan iki - üç gün geçti. Artık havalar ısınıyor, yaz yaklaşıyordu. Büyükler önceden olduğu gibi öğlen yemeklerinden sonra yine

yatıp uyuyorlar, çocukları da uyumaya zorluyorlardı.

Bir gün Yaşar, son sınavına girmiş eve dönüyordu. Okulun biraz aşağısındaki caminin önünde bir dut ağacı vardı. Yaşar tam caminin önünden geçerken, ağaçtan bir ses geldi, biri onu adıyla çağırmıştı. Öğle üzeriydi. Yaşar çevresine bakındı, ama kimseleri göremedi. Sokakta kimseler yoktu. Tam yeniden yola koyulmak üzereyken yine aynı sesi işitti:

"Yaşar!"

Yaşar, dönüp arkasına baktı. Birden dut ağacının dalına konmuş bir çift karga ilişti gözüne. Kargalar gülümsüyor gibiydiler. Yaşar korktu, yüreği korkuyla atmaya başladı.

"Beni nereden tanıyorsunuz?" diye sordu. Kargalardan biri, ince, kısık bir sesle:

"Yaşar kardeş, sen Ulduz'un arkadaşı değil misin?" diye sordu. Yaşar,

"Evet öyle," dedi.

Öteki karga, erkeklere özgü kalın bir sesle:

"Anamız seni hiç görmemiş, ama Ulduz senin nasıl bir insan olduğunu uzun uzun anlatmış ona. O tüm bunları dinledikçe gelir, seni bize de anlatırdı. Bu arada senin ilkokula gittiğini de söylemişti, bu yüzden günlerdir okul okul seni arıyoruz. Oh, en sonunda seni bulduk. Anamız bize Ulduz'dan önce seni görmemizi öğütlemişti. Ulduz nasıl, Yaşar kardeş?"

"Ulduz iyi, ama sizin kendisini unuttuğunuzu sandığından çok üzgün," dedi Yaşar.

Kalın sesli karga: "Bağışla Yaşar kardeş, kendimizi sana tanıtmadık," dedi. "Ben Karga Oğlan'ın ağabeyiyim, bu da benim kızkardeşim olur." Sonra yanındaki ince sesli kargayı gösterdi: "Siz ona Karga Kız diyebilirsiniz."

Bu arada Karga Kız söze karıştı:

"Bir erkek kardeşimiz daha vardı, ama kışın soğuğuna dayanamayıp öldü. Babamız da, onlardan sonra ölen anamızın acısına dayanamayıp öldü." Yaşar:

"Başınız sağolsun," dedi.

Kargalar teşekkür ettiler.

Yaşar biraz düşündükten sonra:

"Burada konuşmamız doğru değil, bir gören olabilir," dedi "En iyisi bizim eve gidelim, orada kimse yok."

Kargalar da Yaşar'ın bu isteğine uyup, başının üzerinde uçarak onu izlediler.

Yaşar'ın o andaki durumunu kim olsa dile getiremez. Kendini öylesine büyümüş, öylesine yücelmiş hissediyordu ki, hiç sormayın! Ara sıra başını kaldırıyor, gökte uçarak kendisini izleyen karga arkadaşlarına bakıyor, onlara gülümsüyor, sevinç içersinde yürüyordu.

Sonunda eve geldiler. Yaşar komşu kadından evlerinin anahtarını aldı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Anası öğlenleri eve gelmiyordu artık. Kargalar süzülerek merdivenin ilk basamağına kondular. Yaşar:

"Hemen Ulduz'u görmek istemez misiniz?" diye sordu.

Tam bu sırada bahçe duvarının ötesinde Ulduz'un ağlamakta olduğunu duyup, sustu-

lar. Bunun üzerine Karga Kız, fısıltıyla:

"Sanırım, şimdilik Ulduz'la görüşemeyiz. Acele etmeyelim, ne dersiniz?" dedi. Ağabeyi:

"Evet, doğru söylüyorsun" diye onayladı onu. "Önce Kargalar Kentine gidip haber vermeliyiz. Sonra yine gelip Ulduz'u görürüz. Ona bizden selam söyle. Bizi merak etmeyin, hemen bugün döneriz. Şimdilik hoşçakal." İki karga uçup gitti.

Yaşar dama çıktı ve orada Ulduz'un bahçeye çıkmasını uzunca bir zaman bekledi.

Ama Ulduz bahçeye çıkmadı.

Yaşar'ın karnı acıkmıştı, damdan indi. Anası ona dolabın alt gözünde peynirle ekmek bırakmıştı. Yaşar bunları alıp yedi ve sonra yine dama çıktı. Hava sıcaktı. Gömleğini çıkarıp sırtüstü uzandı. Gök bulutsuz, masmaviydi. Çok yükseklerde uçan birkaç kuşun belli belirsiz karaltısı bu maviliği yer yer noktalıyordu. Yaşar neşeyle uçuşan kuşların özgürlüğüne özlem duydu.

KAÇIŞ KAÇIŞ...
GERİ DÖNMEK İÇİN KAÇIŞ

Tüm aile sofra başında oturmuş öğle yemeklerini yiyordu. Babası Ulduz'u kendi yanına oturtmuştu. Ulduz'un gözleri yaşlıydı, hıçkırıyordu. Üvey anası:

"Artık çok ileri gitti bu kız, canı dayak istiyor," dedi.Babası da Ulduz'a:

"Kızım sen ne iyi, ne uslu bir çocuktun. Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

Ulduz babasına bir şey demedi.

Hıçkırarak ağlamasını sürdürdü. Üvey anası alay ederek:

"Küçük hanım yalnızlıktan bıkmış. Yaşar'la oynamasına izin vermeliymişiz, " dedi. "Bunun için ağlıyor."

Ulduz kendini tutamadı:

"Evet, aynen öyle!" diye bağırdı. "Oynayacak bir tek arkadaşım bile yok. Yalnızlıktan bıktım, anlıyor musunuz?"

Kısa bir tartışmadan sonra babası Ulduz'un arasıra Yaşar'ın yanına gitmesine eve erken dönmek koşuluyla izin verdi. Ulduz buna çok sevindi.

Yemekten sonra üvey anasıyla babası her zamanki gibi öğlen uykusuna yattılar. Ulduz da sessizce dama çıktı. Oradan göğü gözlemek, kargaları beklemek istiyordu.

Dama çıktığında bir de ne görsün? Yaşar damda sırtüstü yatmış, mışıl mışıl uyumuyor mu? Çok sevindi. Başucuna oturup saçlarını okşamaya başladı. Bunun üzerine Yaşar uyandı. Ulduz'u başucunda görünce gülümsedi. Doğruldu, gömleğini giydi.

"Düşümde ne gördüm biliyor musun?" diye sordu,

"Ne gördün, ne gördün, söylesene!" dedi, Ulduz."Seninle el ele tutuşup, bulutların üzerine oturmuşuz. Bulutlar bizi Karga Kız'ın düğününe götürüyorlarmış. Öbür bütün kargalar da ardımıza takılmış, geliyorlar..."

Bunu duyunca Ulduz'un yanakları kızardı, al al oldu;

"Karga Kız da kim? diye sordu.

"Öyle ya haklısın, Ulduz'cuğum," dedi Yaşar, "Sana anlatmamıştım." Ulduz sabırsızca:

"Neyi, neyi anlatmamıştın?" diye sordu.

"Şey... Ben kargaları gördüm." dedi Yaşar.

"Kargalarla konuştum."

"Kargalarla mı konuştun? Ne zaman?"

"Az önce okuldan dönerken, dut ağacının dalında iki karga gördüm. Bizim Karga Oğlan'ın ağabeyiyle, kızkardeşiy- mişler."

"Demek ki Karga kız bizim Karga Oğlan'ın kızkardeşi, öyle mi?"

"Evet öyle."

"Baba Karga'dan ne haber?"

"Ana Karga'nın ölümündün sonra onun acısına dayanamayıp, o da ölmüş."

Tam bu sırada ağaçların arasından iki

karga çıkıp, geldi. Damın üzerine çocukların yanına konup, onları selamladılar. Ulduz kargaları birer birer tutup öptü ve onları kucağına oturttu. Kısaca hal hatır sorduktan sonra Karga Ağabey, Ulduz'a: "Kargalar seni yanlarına çağırıyorlar." dedi.

"Nasıl yani, evden kaçmamı mı istiyorlar?

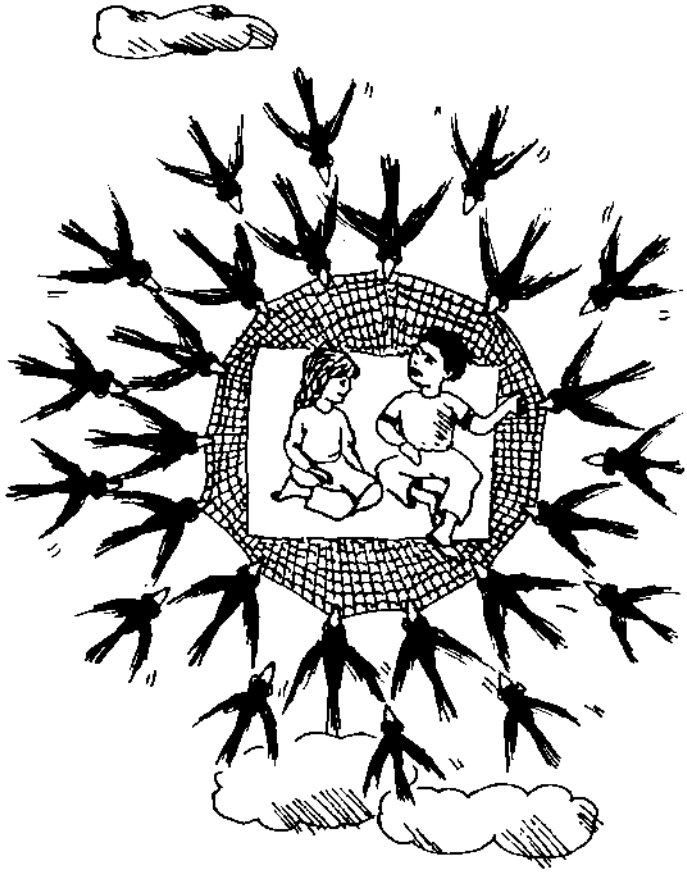
"Evet," dedi Karga Ağabey, "Kaçıp bizim yanımıza gelmelisin. Eğer burada kalırsan üzüntüden ölürsün. Üvey anan sana çok çektiriyor. Biz her şeyi biliyoruz."

"Ama nasıl olur? Evden nasıl kaçabilirim? Babam da, üvey anam da, ikisi de beni bırakmazlar. Amcam da köpeği öleli bize uğramaz oldu. Ona nasıl haber veririm?"

"Sen önce kaçmaya karar ver, o zaman biz seni nasıl kaçıracağımızı biliyoruz," dedi Karga Kız. Buraya kadar söze karışmayan Yaşar:

"Yani, Ulduz bir daha hiç geri dönmeyecek mi?"diye sordu.

"Bunu kendisi bilir," dedi Karga Kız. "Sen de bizim gibi düşümnüyor musun yoksa?"

"Evet," dedi Yaşar. "Haklısınız, eğer burada kalırsa onu üzüntüden öldürürler. Başka çare yok. Kargalar Kenti'ne giderse... Ama orada ne yapar, bilemem." Karga Ağabey:

"Yarın yine geleceğiz,"dedi. "O zaman uzun uzun konuşur, bir yol buluruz. Bu arada sen de Ulduz Kardeş, yarına kadar düşün, bir karar ver."

Kargalar uçup gittikten sonra Ulduz, Yaşar'a sordu: "Ne dersin Yaşar, gitmem doğru olur mu acaba?"

"Evet gitmelisin. Ama yine dön. Döneceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum Yaşar, geri döneceğim."

NİNE KARGA GELİYOR KAÇIŞ YOLLARINI ÖĞRETİYOR

Ertesi gün öğlende kargalar yine geldiler. Yanlarında bir de yaşlı karga vardı. Karga Kız:

"Bu da bizim ninemiz,"diyerek ninelerini çocuklara tanıttı. Ulduz'la Yaşar, Karga

Nine'yi sevgiyle kucakladılar. Karga onların karşısına oturdu ve:

"Bütün kargalar sizi buldukları için çok sevindiler. Kızım sizi anlata anlata bitere-mezdi," dedi. Ulduz:

"Ana Karga sizin kızınız mıydı?" diye sordu.

"Evet," dedi Nine Karga. "Benim kızımdı. Çok iyi bir kargaydı." Ulduz, derin bir of çekti: "Biliyorum. Ah ah benim yüzümden öldü." dedi "Çok üzgünüm."

"Üzülme," dedi Nine Karga. "Kargalar bir iki tane değiller ki, yavrum. Birimiz ölsek, binimiz doğarız."Yaşar:

"Biliyor musunuz, Ulduz kararını ver-di," dedi."Sizin yanınıza gelecek." Nine Kar-ga:

"Öyleyse hemen işe koyulmalıyız, çocuklar," diye uyardı onları.

"Ama dilediğim zaman geri dönebilirim, değil mi?" diye sordu Ulduz. Nine Karga:

"Elbette döneceksin," dedi. "Bundan hiç

kuşkun olmasın. Biz kargalar, yalnız kendi çıkarını düşünüp kaçanları, geride bıraktıklarını, evini dostlarını umursamayanları hiç sevmeyiz zaten!" Ulduz:

"Peki, beni nasıl götüreceksiniz?" diye merakla sordu. Nine Karga,

"Önce çok dayanıklı büyük bir ağ gerekli. Bunu siz öreceksiniz" dedi. Ulduz:

"Ağ ne işimize yarayacak?" diye sordu.

Nine Karga anlatmaya başladı:

"Önce kargalar sizi ağ örerken görünce, sizlerin hiç de tembel ve işbilmez kişiler olmadığınızı anlayacaklar. Mutluluğunuz için çalışmaktan kaçınmadığınızı gözleriyle görecekler ve sizlere olan güvenleri artacak. Sonra da seni bu ağ ile taşıyacağız. Sen ağın üzerine oturacaksın, ağın çevresindeki kargalar da ağı tutup seni kaldıracaklar ve uçarak kentimize götürecekler."

Yaşar söze karıştı:

"Kusura bakmayın ama bu ağı örmek için gerekli olan ipliği ve yünü nereden bulacağız."

Nine Karga:

"Kargalar her zaman, iyi ve çalışkan olanlara yardım etmeye hazırdırlar, yavrum," dedi. "Sen hiç merak etme. Gerekli olan yünü biz getiririz, siz de eğirip ağı örersiniz."

Nine Karga damdaki sirke küpünün dibine Ulduz'un üvey anasının yığmış olduğu taşları göstererek:

"Yünleri getirip şu taşların arasına saklarız. Siz de gelip oradan alırsınız, tamam mı?" dedi.

Bir zaman daha ordan buradan konuştuktan sonra kargalar uçup gittiler.

Ulduz: "Ben ne yün eğirmesini, ne de ağ örmesini bilirim. Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Ben biliyorum," dedi Yaşar. "Babam örerken öğrenmiştim."

KARGALAR ÇABALIYOR
ÇOCUKLAR CANLA BAŞLA ÇALIŞIYOR
İŞLER İLERLİYOR

Yaşar'ın okulu tatile girmişti. Artık Farsçayı sökmüştü, okuyup yazabiliyordu.

Zaman zaman babasından gelen mektupları okuyup, Türkçeleştiriyor, anasına anlatabiliyordu. Fırsat buldukça, eline geçtikçe de kitap okuyordu.

Anası konu komşuya çamaşıra gidiyor, babası da Tahran'daki tuğla ocaklarında çalışmasını sürdürüyordu.

Bu arada Yaşar'ların evi kargaların uğrak yeri oldu.

Üvey ana gökyüzündeki kargaların çokluğundan korkuya düşüyor, Ulduz ise hiçbir şeyin farkında değilmiş davranıyordu.

Üvey anası onun bu aldırmazlığına kızıyordu: "Yoksa bu kızın kargalarla bir ilişkisi mi var?" diye düşünüyordu, ama Ulduz'un sakin ve uysal görünüşü bu kuşkunun yersiz olduğunu gösteriyordu.

Çocuklar yünleri eğirip ip yapma işini Yaşar'ların evinde sürdürüyorlardı. Yaşar büyükler gibi ayakta durarak iği kullanıyor, ustaca yün eğiriyordu. Ulduz da eğrilen bu ince ipleri yan yana getirerek büküyor, kalınlaştırıyordu. Elde edilen ipleri Yaşar'ların bahçesindeki boş kümeste saklıyorlardı.

Ara sıra Nine Karga geliyor, işin nasıl gittiğini soruyor, onlar da eğirdikleri ipleri gösterip yaptıkları işle övünç duyuyorlardı. Nine Karga çok seviniyordu o zaman:

"Aferin çocuklar, çok iyi," diyordu. "Aman dikkat edin böyle gizli gizli yün eğirdiğinizi görmesinler, kimse, gizli amacınızı öğrenmesin. Dikkat edin emi!" diyerek onları uyarıyordu.

"Sen hiç merak etme, Nine Karga," diyerek onu yatıştırıyorlardı çocuklar. "Yaşımız küçük sayılır ama aklımız çoktur. Şunu iyi biliyoruz ki, insan sır tutmasını bilmeli, her yaptığı işi ona buna yaymamalı."

Nine Karga gagasını toprağa sürterek, sevinçle:

"Sizi çok beğeniyorum çocuklar," dedi, "Ana ve babalarınıza hiç benzemiyorsunuz. Onlardan çok farklısınız. Aferin, aferin.. Ama şunu unutmayın ki, daha olgunlaşmadınız, çocuksunuz.Daha çok şeyler öğrenmeli, daha iyi düşünebilmek için."

Bazen Karga Kız'la erkek kardeşi de geliyor, çocuklarla oturup konuşuyorlardı. Kendi kentlerinden, oradaki kavak

ağaçlarından, bulutlardan, rüzgârlardan, dağlardan, göllerden ve çöllerden söz ediyorlardı.

Ulduz'la Yaşar, bu arada tanıdıklarından başka elli altmış kargayla daha tanışmışlardı.

Karga Kız: "Bizim Kargalar Kenti'nde bir milyondan fazla karga yaşar, ama bu bir milyondan fazla karga kendi aralarında hiç kavga etmezler." diyordu.

ULDUZ'UN YOL ARKADAŞI

Güneşli bir gün, Yaşar'la Ulduz yine yün eğiriyorlardı. Ulduz başını kaldırınca , Yaşar'ın sessizce kendisini seyrettiğini gördü. "Niçin bakıyorsun Yaşar? Yoksa bir şey mi oldu?" diye merakla sordu. Yaşar:

"Düşünüyordum, dalmışım," diyerek karşılık verdi.

"Ne düşünüyordun?"

"Önemli değil, yok bir şey," dedi Yaşar.

Ama Ulduz üsteledi: "Bana ne düşündüğünü söylemelisin."

"Peki, peki, söyleyeceğim," dedi Yaşar. "Sen gidince burada yalnız başıma kalacağım.

Sensiz çok zorluk çekecek, seni çok özleyeceğim. İşte bunu düşünüyordum."

"Dün ben de aynı şeyi düşündüm. Benim için de tek başına yolculuğun pek tadı yok. Senin birlikte yola çıkmayı ne çok isterdim, biliyor musun?"

"Gerçekten, benim de seninle birlikte gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu Yaşar.

"Evet." dedi Ulduz. "Hem de çok. Bunu Nine Karga'ya söylemeliyiz. Sanırım bir çare bulunur. Ne dersin?"

"Ben kendim söylerim," dedi Yaşar. Ertesi gün Nine Karga yine geldiğinde ona sordu:

"Ben de Ulduz'la birlikte gelebilir miyim?"

"Evet," dedi Nine Karga. "Gelebilirsin, ama ananı düşünmüyor musun? Sen gidince yalnız başına ne yapabilir? Hem senin anan Ulduz'un üvey anası gibi kötü bir insan değil ki. Onun gibi iyi bir insanı bırakıp nasıl gidebilirsin?" Yaşar:

"Bunu da düşündüm," dedi. "Yola çıkmadan bir gün önce kendisine her şeyi anlatıp, izin alacağım."

"Şimdi oldu," dedi Nine Karga. "Eğer anan kubul eder de izin verirse seni de alır, götürürüz."

Ulduz'la Yaşar birlikte yolculuk edebilmenin umuduyla işe daha bir hırsla sarıldılar. Artık işler öncekinden daha hızlı yapılmaya başlamıştı.

BALIK HIRSIZLARI YÜN HIRSIZLARI VE ETKİSİZ DUALAR

Yaşar sınavlarını başarıyla vermiş, sınıfını geçmişti. Karnesini alıp eve geldiği gün, babasına bir mektup yazdı.

Ulduz ve Yaşar genellikle günlerini birlikte geçiriyorlardı. Artık üvey anası onları rahatsız etmiyordu. Daha doğrusu kadın artık Ulduz'u görmek istemiyordu.

Kadın, kargalardan çok çekiniyordu. Durmadan gelip gitmeleri içine kurt düşürmüştü. Başına bir iş açmalarından korkuyordu. Babasının da içi içini yiyiyordu. Hele bir gün, havuzdaki balıklardan bir tekinin bile kalmadığını görünce aklı başından gidiverdi.

Balıklardan ikisini Karga Kız ve erkek kadeşi, birini Nine Karga, ötekileri de öbür kargalar yemişti.

Üvey ana ile baba nerede karga görseler, taş atıyor, sövüyor, onları kaçırmaya çalışıyorlardı.

Bir gün baba, sirke yapılsın diye kuru üzüm alıp eve getirmişti. Üvey ana sirke kabını temizlemek için dama çıktığında küpün dibinde kargaların getirdiği yünleri buldu. Hemen bir parça yün aldı, kocasına gösterdi:

"Görüyor musun?" dedi telaşla. "İyi saatte olsunlar yine yakamıza yapıştı. Yakamızı bir türlü bırakmıyorlar. Bunları onlardan başka kim koyabilir ki taşların arasına?" Kocası:

"Buna bir çare bulmalıyız," dedi. "Yarın doğruca muskacıya gideceğim. Ona iyi bir muska yazdırayım da in cin kalmasın artık evimizde."

Ertesi gün Ulduz, Yaşar'ı görünce ona konuşulanları anlattı. Yaşar gülerek: "Yünleri ortadan kaldırmalıyız, oradan kaçırmalayız. Yoksa işimiz bir süre aksar,"dedi.

Bunun üzerine Ulduz yünleri alıp, bahçedeki boş köpek kulübesinde sakladı. Yaşar da kargalara yeterince yünleri olduğunu artık yün getirmemelerini söyledi.

Üvey ana muskacıya gidip, iyi bir muska yazdırdı, ama eve döndüğünde yünlerin yerinde olmadığını görünce korkusu daha daha arttı.

YAŞAR, ANASINDAN İZİN ALIYOR

DİL BİLEN KÖPEĞİN ÖYKÜSÜ

Çocuklar önce kalın ipler yaptılar. Ardından da bu ipleri birbirine düğümleyerek ağı örmeye başladılar. Yaşar'ın anasının uzunca, birkaç örgüden oluşan bir çamaşır teli vardı. Ördükleri ağ sağlam olsun diye, Yaşar bu teli anasından isteyip, onu iplerin arasına yerleştirmeyi düşünüyordu.

Bir gün Yaşar akşam yemeğinde anasına:

"Birkaç gün için bir yolculuğa çıksam üzülür müsün?" diye sordu. Anası Yaşar'ın şaka yaptığını sandı. Ama Yaşar üsteledi:

"Birkaç gün yolculuğa çıkmama izin ve-

rir misin, ana? Erken döneceğime söz veriyorum, tamam mı?" diye sordu. Anası

"Yolculuk için gerekli parayı nereden bulacaksın, önce onu söyle?" dedi.

"Paraya gerek yok ana. Bu parasız bir yolculuk."

Bunu duyan anası meraklandı:

"Kiminle gideceksin pek?" diye sordu.

"Şimdi söyleyemem." dedi Yaşar. "Gittiğim zaman öğrenirsin."

"Peki, öyleyse nereye gideceksin onu söyle bari."

"Nereye gideceğimi de yola çıkarken söylerim."

"Öyleyse ben de sana yola çıkacağın zaman izin veririm."

Kadın, Yaşar'ın şaka yaptığını, birkaç gün önce olduğu gibi yine Yaşar'ın boyundan büyük sözler söylemek istediğini sandı.

Yaşar zaman zaman garip garip şeyler söyler, evdekileri şaşırtırdı. Örneğin sedirdeki yastığın üzerine çıkıp oturur: "Ben gökyüzüne gidiyorum. O ufacık yıldızlardan birkaç tane koparıp, ceketime düğme yapmak

istiyorum,"derdi.

Yaşar bilmiyordu ki, o gökyüzünde gördüğü yıldızlar kendisinden milyonlarca kez daha büyüktü ve sıcaklıkları da tandırın ısısından milyarlarca kez daha fazlaydı.

Yine bir gün, okuldan dönerken bir sokak köpeğini çeke çeke eve getirmişti. Öğle üzeriydi. Anasıyla babası onun bu haline şaşırıp:

"Oğlum bu pis hayvanı ne diye eve getirdin?" diye sorunca, Yaşar kasıla kasıla, "Aman öyle demeyin, bu köpek dilimizden anlıyor. Uzunca bir zaman ona dilimizi öğretmek için çalıştım. Şimdi artık o her söylediğimi yapıyor," demişti. Babası gülerek:

"Öyleyse al şu parayı ona ver, gidip iki ekmek alıp, getirsin," demişti. "Önce kamını doyursun, ondan sonra gider," diye yanıt vermişti Yaşar.

Anası köpeğin önüne birkaç kuru ekmek koymuştu. Köpek bunları yedikten sonra kuyruğunu sallamaya başlamış, bunu gören Yaşar: "Tamam, tamam ne dediğini an-

ladım," demişti Babası Yaşar'a:

"Peki köpek ne diyor?" diye sormuştu.

"Dişlerinin arasına bir şey girmiş, çıkmıyormuş. Onu çıkarmamı söyledi" demişti Yaşar.

Annesiyle babası faltaşı gibi açılmış gözlerle kendisine bakarlarken Yaşar, köpeğin ağzını açmış ve dişlerinin arasına bakmak için elini ağzına sokmuştu. Ama köpek birdenbire Yaşar'ın elini ısırıp havlamaya başlamış Yaşar çığlığı basmış, Baba da köpeği kovmuştu hemen. Yaşar'ın eli birkaç yerinden yaralanmış, ahlayıp pohlamıştı.

O gün Yaşar yine anasına:

"Yola çıkacağım zaman izin vereceksin, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi anası.

"Peki o zaman senin çamaşır telini de verir misin bana?" Anası şaşırmıştı:

"Çamaşır telini de ne yapacaksın? Yine ne yaramazlıklar düşünüyorsun, ha?" diye sordu.

"Yolculukta çok işime yarayacak da

onun için istiyorum," dedi Yaşar.

Anası onun bu haline adamakıllı şaşırmıştı. Oğlunun neler yapmak istediğini bir türlü anlayamıyordu. Sonunda onu kıramayıp çamaşır telini verdi.

Yaşar yatarken:

"Bu konuştuklarımızdan kimseye söz etmeyeceğine, söz verir misin?" dedi.

"Merak etme, kimseye söylemem. Ama baban burada olup da senin söylediklerini bir duysaydı, gülmekten kırılırdı."

Yaşar bir şey söylemedi. Bahçede yatıyorlardı, gökyüzünde parlayan yıldızların seyrine doyum olmuyordu.

YOLA ÇIKIŞ GÜNÜ

İşler hızla ilerliyordu. Çoğu günler Yaşar'ın anası öğleyin eve gelmiyor, böylece de çocuklar çalışma olanağı buluyorlardı.

Kargalar daha az uğruyorlardı artık. Üvey ana tetikteydi çünkü:

Nine Karga: "Ziyaretlerimizi azaltmalıyız. Yoksa üvey ana bizden kuşkulanacak, o zaman da işlerimiz altüst ola-

cak," diye uyarmıştı çocukları.

Temmuz ayının ortalarına doğru ağın örülmesi tamamlandı. Nine Karga ağı çok beğendi:

"Aferin çocuklar. Aferin. Çok çalıştınız. Şimdi verdiğiniz bunca emeğin karşılığını görmenizin zamanı geldi. Yaşar ve Ulduz: "Ne zaman yola çıkacağız?" diye sordular. Nine Karga: "İsterseniz, yarın öğlende yola çıkabiliriz," dedi.

"Ne kadar erken yola çıkarsak o kadar iyi olur."

"Öyleyse bizi bekleyin. Yarın öğle üzeri iki karga gelip, üç kez gaklayacak. Bunu duyar duymaz hemen dama çıkıp, ağı güzelce yere serin."

Çocukların içi içlerine sığmıyordu, sevinçlerinden neredeyse uçacaklardı. Nine Karga bir süre daha çocuklarla oradan buradan konuştuktan sonra uçup, bahçedeki kavak ağaçlarının tepesine kondu. Birkaç kez gakladıktan sonra kanat çırparak gözden silindi.

GÖNÜLDEN NASİPSİZLER ULDUZ'UN ÇILDIRDIĞINI SANIYORLAR

Akşam yemeğinde Ulduz sofrada kendi kendine gülüyordu. Onun bu halini gören üvey anası:

"Bu kız çıldırmış," dedi. Babası da Ulduz'a: "Nen var kızım? Niçin gülüyorsun öyle?" diye sordu.

Ulduz: "Sevinçten gülüyorum. Evet sevincimden gülüyorum." dedi.

Bunu duyunca üvey anası sinirinden deliye döndü.

"Ne sevinci?" dedi babası. "Sevinecek ne var?"

"Yok bir şey, yok. Öyle bir sevinç var işte içimde. Ben de ne olduğunu bilmiyorum. Bir nedeni yok bu sevincin," dedi Ulduz.

"Bırak şunu canım," dedi üvey anası. "Oynatmış bu kız..."

İYİ YÜREKLİ

SEVECEN BİR ANA

Uyku zamanıydı. Yaşar, anasına:

"Ana yarın öğlen üstü evde olabilir misin?" diye sordu. Anası:

"Ne var? Benimle bir işin mi var?" dedi.

"Evet, ama ne olduğunu yarın eve geldiğinde söyleyeceğim, çıkaracağım yolculuk hakkında..."

"Peki, öğlen üstü işlerimi ayarlar eve gelirim."

Kadın oğlunun işlerine bir anlam veremiyordu. Aslında şu yolculuk konusunu çoktan unutmuş gitmişiti, o söyleyince aklına geldi. Yaşar'ın akıllı, iyi bir çocuk olduğunu, kötü bir iş yapmayacağını bildiğinden içi rahattı kadının. Oğlunu çok severdi. Gündüzleri çamaşıra, gündelikçiliğe gittiğinde hep onu düşünür, yemez içmez ama ona giysi, kalem, kitap alırdı. Sevecen, iyi yürekli bir anaydı. Yaşar da iyi bir çocuktu. Öyle küçük işler için anasına üzüntü verecek davranışlarda bulunmaz, onu üzmezdi.

YOLA ÇIKIŞ ZAMANI ULDUZ ZİNDANDA

Sabah oldu. Birkaç saat sonra çocuklar yola çıkacaklardı. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Yaşar evde tek başınaydı. Yerinde duramıyor, evin içinde ya da bahçede bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Anasını ve Ulduz'u düşünüyordu. Bir kaç kez ağı bahçenin ortasına, yere serip içine oturdu. Sonra yine toplayıp yerine kaldırdı.

Anası öğle üzeri geldi. Ekmek, peynir ve üzüm almıştı. Oturup ana oğul karşılıklı karınlarını doyurdular. Yaşar, Ulduz'u merak ediyordu. Anası oğlunun konuşmaya başlamasını bekliyor, ikisi de susuyorlardı.

Ya Ulduz gelmezse? Bütün işler altüst olacak, diyordu Yaşar içinden. Ah şu üvey anası yok mu onun, bir elime geçirirsem bilirim ben ona ne yapacağımı. Saçlarını tek tek yolacağım, canına okuyacağım. Cadoloz karı, neden Ulduz'un buraya gelmesini önlüyor? Ya şimdi kargalar gelip gaklarsa, o zaman ben ne yaparım. Ulduz neden gelmedi hâlâ? Yüreğim neredeyse göğsümden dışarı çıkacak.

Yaşar su getirmeyi bahane ederek bahçeye çıktı. Bahçe duvarının ötesinden Ulduz'un, babasıyla üvey anasının sesleri geliyordu.

Baba ellerini yıkıyor, karısı da eline su döküyordu. Babanın işinden eve yeni döndüğü belliydi. Kadın:

"Senin şu kızın, bilsen başımıza ne işler açtı." diyordu. "Sonunda onu mutfağa kapatmak zorunda kaldım."

Tam bu sırada gökte iki karga belirdi. Kargalar gelip kavak ağacının tepesine kondular. Onları gören Yaşar'ın yüreği ağzına geldi. "Peki ama Ulduz, şimdi ne yapacak. Acaba anamı gönderip Ulduz'u çağırtsam mı? Yoksa gerçekten onu hapsetmiş mi?

Kargalar ağaçtan kalkıp, Yaşar'ın başının üzerinde uçarak ona gülümsediler. Sonra da gidip dut ağacına kondular, birlikte gaklıadılar.

"Gak... Gak.....Gak..."

Bir bakıma kargaların gaklaması, savaşın savaşın başladığını bildiren boru sesiydi. Hem korkutma hem de eyleme çağrı vardı bu sesin içinde.

Yaşar bir an ne yapacağını bilemedi. Ardından kendini toparlayarak köpek kulübesine doğru gitti. Oradan ördükleri ağı alıp, dama çıktı.

Ulduz'un babasıyla üvey anası eve girmişlerdi.

Kargalar gelip Yaşar'ı selamladılar ve damda onun yanına kondular.

Yaşar ağı serdi. Ulduz'dan bir haber yoktu. Yarım dakika kadar geçti. Tam o sırada Yaşar, gökyüzünün sol tarafından kapkara bir lekenin kendine doğru yaklaştığını gördü.

Kargalardan biri:

"Geliyorlar, geliyorlar, bizimkiler geliyor. Peki ama Ulduz nerede?" diye sordu. Yaşar:

"Kesinlikle bilmiyorum ama, sanırım anası onu hapsetmiş," dedi.

Gökteki kara leke yaklaştıkça boğuk bir gaklama sesi de yükseliyordu ortalıkta. Ulduz, hâlâ görünürlerde yoktu. Sonunda tüm gökyüzü kapkara kesildi. Binlerce karganın gaklaması yeri göğü kapladı. Dut ağaçlarıyla, kavak ağaçları kargadan görünmüyordu.

Herkes evlerinden dışarı çıkmıştı. Ve herkesi bir korkudur alıniştı.

Yaşar'ın anası başına bir tencere geçirmiş bahçenin ortasında dönüp duruyor, bir yandan da bağırıyordu:

"Yaşar, Yaşar, nereye gittin? Gözünü oyacaklar."

Yaşar anasının korku dolu sesini işitince damın kıyısına geldi:

"Korkma anacığım, buradayım, damdayım," dedi. "Korkma, bu kargalar benim dostumdur. Onlardan bize zarar gelmez. Eğer beni seviyorsan bir koşu git de Ulduz'u bul anacığun. N'olur bize yardım et. Ulduz'la birlikte sana söylediğim yolculuğa çıkacaktım, ama o hâlâ görünürlerde yok."

Anası şaşkın şaşkın ona bakıyor, bir şey diyemiyordu.

Yaşar yine yalvarmaya başladı:

"Anacığım, canım anacığım, n'olur git ona... Bize yardım et. Kargalar bizim dostlarımız. Korkma onlardan." Ne yapacağını bilmiyordu Yaşar. Neredeyse ağlayacaktı.

Tam o sırada Nine Karga gelip dama kondu:

"Sen git ağın üstüne otur ve bekle," dedi Yaşar'a. "Ben yanıma birkaç karga alıp Ulduz'u arayacağım."

Kargaların gürültüsüne evlerinden bahçeye fırlayanlar başlarına bir şeyler geçirmiş, korkuyla çevreyi gözlüyorlardı. Kimileri de evlerine kapanmış, pencereden olan biteni izleyip anlamaya çalışıyorlardı. Yaşlı kadınlar:

"Gökten bela yağıyor, haydi dua edin, namazlar kılın, adaklar adayıp, Tanr'ya yalvarın," diye halkı uyarıyorlardı.

Ansızın Ulduz'un babası elinde bir sopayla bahçeye çıktı. Karısı da arkasındaydı. İkisi de başlarına tencere geçirmişlerdi. Nine Karga, öbür kargalara döndü:

"Size sesleniyorum," dedi. "Şu karı kocanın ellerine ayaklarına yapışıp onların kımıldamalarına fırsat vermeyin. Haydi saldırın!"

Onu dinleyen kargalar gökten taş yağar gibi bahçenin ortasında duran adamla kadının üstüne üşüştüler. Kargaların, başlarındaki tencerelere çarptıkça çıkardıkları gürültü adamla kadını, daha da korkuttu, ikisi de paniğe kapılmıştı.

Bu sırada Nine Karga yanına birkaç karga alarak içeri girdi. Ulduz kilitli olduğu mutfakta avazı çıktığınca bağırıyor, bir yandan'da eline geçirdiği bir bıçakla kapıyı delmeye çalışıyordu. Hatta karglar geldiğinde küçük bir delik açmayı bile başarmıştı. Yaşar'ın anası yetişti, geldi. Kargalar ona yol açtılar. Kadın elindeki taşla vurarak, kilidi kırdı ve kapıyı açıp Ulduz'u kurtardı. Ulduz sevinçle Yaşar'ın anasına sarıldı, onu öptü:

"Bizi sakın merak etme teyzeciğim, çabuk döneriz. Ama sakın üvey anam beni buradan sizin çıkardığınızı öğrenmesin, sonra size yapmadığını bırakmaz."

Kadın ağlıyordu. Ulduz koşarak kümese gitti oraya sakladığı bohçasını aldı ve hemen dama çıktı. Kargalar onu görür görmez hemen bir anda çevresini sardılar. Ulduz ağın ortasına doğru yürüdü. Yaşar'a ulaşınca kendini onun üstüne attı. Yaşar kollarını açmıştı. Kucaklaştılar. Gözlerinden sevinç gözyaşları akıyordu.

Nine Karga, Yaşar'ın anasına teşekkür ettikten sonra evin damına kondu ve kargalara:

"Kargalar! Yiğit ve yürekli kargalar! Yola çıkış zamanı geldi, haydi bakalım," dedi.

Bunun üzerine kargalar hep birlikte harekete geçtiler. Gagaları ve ayaklarıyla ağı tutup, havaya kaldırdılar. Yaşar'ın ağın kenarına eklediği çamaşır tellerinden tutup ağı kolayca kaldırabiliyorlardı.

Yaşar yukarıdan annesine seslendi: "Anacığım, anacığım gidiyoruz artık. Babama selamımı söyle, üzülme, çabuk döneceğiz..."

Kargalar üvey ana ile babayı kendi hallerine bırakıp, yola koyuldular. İkisi de bahçenin ortasında duruyor, bağırıp çağırıyor, ellerine geçirdikleri taş ve sopalarıfırlatıyorlardı. Üstleri başları paramparça olmuş, çeşitli yerlerinden yaralanmışlardı.

Sonunda kargalar kasabadan uzaklaştılar.

Çocukların çevresini binlerce karga sarmıştı. Yalnızca başlarının üzerini, gökyüzünü görebiliyorlardı. Ulduz bulutlara bakarak:

"Ah, ne kadar güzel bir görüntü," dedi.Kargalar sevinç sesleri çıkararak

uçuyorlardı. Kargalar Kenti'ne gidiyorlardı.

Ulduz'un babasının evinden çok daha iyi bir yere gidiyorlardı.Üvey ana gibi kötülerin olmadığı bir yere gidiyorlardı.

EMZİKLERİ ATIN VE ŞEHİT OLAN DOSTLARIN ANISINA

Nine Karga, Karga Kız ve Ağabey Karga öteki kargalar gibi işe gitmeden önce görüşmek için çocukların yanına gelip oturdular.

Ulduz bohçasını açıp, içinden çıkardığı gömleği Yaşar'a uzattı: "Babamın gömleği. Senin için aşırdım Al, sonra giyersin," dedi. Yaşar teşekkür etti.

Bohçanın içerisinde biraz ekmekle yağ da vardı. Ulduz cebinden çıkardığı birkaç karga tüyünü Nine Karga'ya verdi: "Bunlar ölen Kara Oğlan'ın tüyleri. Onun anısı için saklamıştık. Bu tüyleri şimdi size verelim. Yaşar da, ben de Ana Karga'yı ve yavru kargayı hiçbir zaman unutmayacağız nasıl olsa. Çünkü onlar bizim için canlarını sakınmadan feda ettiler ve yüreğimize gömüldüler," dedi.

Nine Karga tüyleri alıp, havalandı ve çocukların üstünde uçarken onlara yüksek

sesle: "Eğer izin verirseniz, söyleyecek bir çift sözüm var." dedi.

Tüm kargalar sustular. Ortalıkta çıt çıkmıyor, herkes merakla Nine Karga'nın konuşmasını bekliyordu.

Nine Karga, kanadının altından çıkardığı bir bebek emziğini gösterdi: "Sevgili dostlarım! İyi yürekli kargalarım!" dedi. "Şimdi Ulduz arkadaşınız bana ölen yavru karganın birkaç tüyünü verdi. Biz bunları canımız gibi saklayacağız. Çünkü onlar iyi yürekli ve özverili bir oğulun geride kalan tek anısıdır. Ve bu tüyler bize yiğit olmayı, iyi yürekli olmayı öğretecektir."

Ulduz'la Yaşar, haykırarak Nine Karga'yı alkışladılar.

Kargalar da topluca gaklayarak sevgi gösterisinde bulundular.

Nine Karga sözlerini sürdürdü:

"O tüyleri saklarken bu gördüğünüz emziği de atacağız. Çünkü bu emzik Ulduz'un üvey anasının sürekli emzik emerek, dertlerini kimseye anlatamasın diye Ulduz'a aldığı emziktir."

Ulduz emziği tanımıştı. Bu bir zamanlar Ana Karga'ya verdiği emzikti.

Nine Karga emziği yükseklerden aşağılara doğru bıraktı. Bunun üzerine kargalar sevinçle gakladılar. Nine Karga:

"Dostlarım," dedi. "Ulduz'un üvey anası, Ana Karga'yı öldürdü. Karga Bey'in de ölümüne yol açtı. Ama ne Ulduz, ne de Yaşar ölülerimizi unutmadılar. Öyleyse yaşasın şehit edilen arkadaşlarını unutmayan çocuklar!"

"Yaşasın!" diye bütün kargalar gakladılar ve alkışladılar.

Ulduz'la Yaşar da sevinçlerinden onları alkışlamaktaydılar.

DAĞ BAŞINDAKİ KARGALAR KENTİ

DAĞDA YAŞAYAN KARGALAR

Uzaktan yüce dağlar görünüyordu. Nine Karga süzülerek aşağıya indi:

"Şu uzakta gördüğünüz yüce dağların başında Kargalar Kenti var. Neden dağbaşına yerleştiğimize şaşmayın.

"Birbirinden çok farklı kargalar var..."

GENDAŞ YAYINLARI

Çocuk Kitapları

1- KÜÇÜK KARA BALIK..... Behrengi
2- BİR ŞEFTALİ BİN ŞEFTALİ..... Behrengi
3- BİR GÜNLÜK DÜŞ VE GERÇEK..... Behrengi
4- SEVGİ MASALI..... Behrengi
5- ULDUZ VE KARGALAR..... Behrengi
6- ULDUZ VE KONUŞAN BEBEK..... Behrengi
7- PANCARCI ÇOÇUK..... Behrengi
8- KEL GÜVERCİNCİ..... Behrengi

8

Samed Behrengi Dizisi

1. Küçük Karabalık
2. Bir Şeftali Bin Şeftali
3. Bir Günlük Düş ve Gerçek
4. Sevgi Masalı
5. Ulduz ve Kargalar
6. Ulduz ve Konuşan Bebek
7. Pancarcı Çocuk
8. Kel Güvercin

ISBN 975-308-157-X
9 789753 081573